

ΚΛΕΙΩ

Τόμος Ε'.
ΑΡΙΘΜ. 3 (99).

Λυσδρομή, ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἰαννουαρίου καὶ 1. Ἰουλίου ἐλάστου ἔτους, ἑξάμηρος μόνον
καὶ προκληρωτῆς: Πρωταγοῦ φράγγ. γρ. 10 ἡ μάρκ. 8.

ΕΤΟΣ Ε.
τῇ 1/13. Φεβρουαρίου 1889.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΚΟΠΠΕ.

Ὁ François Coppée, εἰς τῶν δοκιμωτέρων καὶ ὁ δημοτικώτερος τῶν συγχρόνων ποιητῶν τῆς Γαλλίας, ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις ἐν ἔτει 1842. Ὁ πατήρ αὐτοῦ, ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ἠναγκάσθη ἀσθενήσας νὰ παραιτηθῆ τῆς θέσεώς του, ἥτις ἀπετέλει τὸν μόνον σχεδὸν πόρον του. Ὁ νεαρὸς υἱὸς του ἀνέλαβε, εἰκοσαετῆς μόλις, τὰ καθήκοντα οικογενειάρχου, ἐργαζόμενος καὶ οὗτος ὡς ὑπάλληλος εἰς τὸ αὐτὸ ὑπουργεῖον. Ἀλλὰ, ποιητὴς φύσει, μετὰ τὸ πέρας τῆς πεζῆς καθ' ἑκάστην ἐργασίας του, ἔγραφε στίχους τοὺς ὁποῖους ἐξετίμων καὶ ἐθαύμαζον οἱ ὁμήλικες φίλοι του. Τῷ 1866 ἐδημοσίευσε τὴν πρώτην ποιητικὴν συλλογὴν του, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν le Reliquaire, τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος καὶ δευτέραν: les Intimités. Τινὰ τῶν ἐν ταύτῃ ποιημάτων εἶχον ἤδη περιληφθῆ εἰς τὸν Σύγχρονον Παρασσόν, τὸ γνωστὸν περιοδικὸν ἐν ᾧ συνηνοῦντο ἐτησίως ἔργα τῶν ἐπισημοτέρων ποιητῶν τῆς Γαλλίας. Μεταξ' αὐτῶν κατέλαβεν ὁ Coppée, εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς, ἐπίζηλον θέσιν.

Ἐν ἔτει 1869 ἐδημοσιεύθη τρίτη αὐτοῦ συλλογὴ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Poèmes modernes. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἶδε τὸ φῶς τὸ ὄραϊον ποιημὰ του La grève des forgerons,

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Ε'.

πρὸς δὲ καὶ τὸ ἐν εἶδει διαλόγου γλυκῷ, ἐναρμόνιον καὶ χαριέστατον εἰδύλλιον Le Passant. Τοῦτο παρεστάθη ἐπὶ τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου ὑπὸ τῆς Agar καὶ τῆς τότε ἀρχιζούσης τοῦ θεατρικόν αὐτῆς στάδιον Sarah Bernard. Τοσαύτη δὲ ἦτο ἡ ἐπιτυχία του, ὥστε τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ ἐγένετο διὰ μιᾶς κασίγνωστον ὄχι μόνον ἐν Γαλλίᾳ, ἀλλὰ καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην. Μετὰ τινος μῆνας νέον αὐτοῦ δραματικὸν ἔργον μονόπρακτον, Deux douleurs, ἀνεβιβάζετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ταυτοχρόνως δὲ, παραιτούμενος τῆς ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Στρατιωτικῶν θέσεώς του, ὁ Coppée διωρίζετο βιβλιοφύλαξ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Γερουσίας. Τῷ παρεῖχτο οὕτω ἀνωτέρα τις ὑλικὴ ἀνεξαρτησία καὶ ἀνεσις περισσοτέρα ὅπως ἐπιδοθῆ ἐφεξῆς ἀποκλειστικώτερον εἰς παραγωγὴν νέων ποιητικῶν ἔργων. Ἀλλὰ τὰ πάντα ἀνέτρεψεν ὁ κατὰ τὸ 1870 ἐκραγεὶς πόλεμος καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα ἐν Γαλλίᾳ μεταπολίτευσις. Ὁ Coppée καταταχθεὶς εἰς τὴν φρουράν, ἐξετέλεσεν ὡς στρατιώτης τὸ πρὸς τὴν δεινοπαθοῦσαν πατρίδα καθήκον. Ἀλλ' ὅμως, καὶ ἐν μέσῳ τῶν θλιβερῶν ἐκείνων περιπετειῶν, δὲν ἔπαυσε γράφων. La lettre d'un mobile Breton καὶ à l'ambu-

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΚΟΠΠΕ.

lance εδημοσιεύθησαν διαρκούσης τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων, τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος, ὅτε οἱ ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ διεδέχθησαν τὸν πόλεμον, ἔγραψε τὴν ἐνθερμον ὑπὲρ συνδιαλλαγῆς ἐπικλησὶν του, Plus de Sang.

Κατὰ τὸ 1871 δύο νέα δραματικά ἔργα τοῦ Corpée ἀνεβιβάσθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Fais ce que dois καὶ L'abandonnée, κατὰ δὲ τὸ 1872 ἐδιδάχθη καὶ τρίτον, le Rendez-vous. Ταυτοχρόνως ἐδημοσιεύοντο νέα ποιητικὰ συλλογαὶ του, les Humbles, le Cahier rouge, Promenades et Intérieures, καὶ μετὰ τὰς συλλογὰς ταύτας τὸ ποίημα Olivier, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ εἰδότες ἀνευρίσκουσιν ἀποσπάσματα αὐτοβιογραφίας τοῦ ποιητοῦ. Μετὰ ταῦτα εἶδον τὸ φῶς αἱ *Ληγήσεις καὶ Ἐλεγεία*, συλλογὴ νέα περιλαμβάνουσα τινὰ τῶν ἀρίστων τοῦ Corpée ποιημάτων, μεταξύ δ' αὐτῶν καὶ τὸ „οἱ Παρίαί“, τοῦ ὁποίου παραδέτομεν ἔμμετρον μετάφρασιν φιλοπονηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κ. Δ. Βικελαί.

Ἀποβάθει δυσχερῆς, καὶ περιττῆ ἴσως, ἡ ἀκριβὴς ἀπαριθμῆσις ἀπάντων τῶν μετέπειτα ἔργων τοῦ Γάλλου ποιητοῦ, ὅστις διὰ τοῦ αὐτοῦ γλαφυροῦ καλάρου μεταβαίνει ἀπὸ τῆς ποιήσεως εἰς τὴν πεζογραφίαν. Οὕτω ἐδημοσίευσεν ἀλλεπαλλήλως δύο σειρὰς διηγημάτων, τινὰ τῶν ὁποίων ἐγένοντο γνωστὰ παρ' ἡμῖν διὰ μεταφράσεων. Ἐπανερχόμενος δὲ

εἰς τὸ θέατρον, τὸ ὁποῖον ἰδιαζόντως τὸν ἐλκείει καὶ ἐνθα ἀπῆλυσεν τοὺς μεγαλειτέρους αὐτοῦ θριάμβους, ἔγραψε τὴν ὠραίαν μονόπρακτον κωμωδίαν le Luthier de Crémone, τὸ μονόπρακτον ἐπίσης δραματικὸν le Trésor, τὸ εἰς πέντε πράξεις δράμα Madame de Maintenon ἄτινα ἀνεβιβάσθησαν πάντα ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Κατὰ τὸ 1883 δρέπει νέας δάφνας δι' ἑτέρου δράματος εἰς πέντε πράξεις, τοῦ Severo Torelli, καὶ τοῦτο ἀκολουθεῖ, κατὰ τὸ 1885, νέον πάλιν δράμα εἰς πέντε πράξεις, les Jacobites. Τὰ δὲ διαλείμματα μεταξύ τῶν διαφόρων τούτων δραματικῶν ἔργων πληροῖ ὁ Corpée διὰ νέων, κατ' ἔτος σχεδόν, ποιητικῶν συλλογῶν, οἷα τὰ *ἔμμετρα αὐτοῦ διηγήματα*, καὶ αἱ ὑπὸ τὰς ἐπιγραφὰς Arrière-Saison, Poésies diverses, καὶ feuilles volantes. Εἰς τὰς δύο τελευταίας συνέλεξε τὰς εἰς διαφόρους ἡμερηίδας καὶ εἰς περιοδικὰ κατὰ καιροὺς δημοσιευθείσας ποιήσεις του.

Κατὰ τὸ 1884 ὁ Corpée ἐγένετο μέλος τῆς Γαλλικῆς ἀκαδημίας, διαδεχθεὶς τὸν ποιητὴν Victor de Laprade, ὅστις εἶχε διαδεχθῆ τὸν Alfred de Musset. Εἶναι δὲ ὁ νεώτερος τῶν ἀκαδημαϊκῶν. Μόλις διελεύθων τὸ 46ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔχει ἐνώπιόν του εὐρὸ εἰσέτι στάδιον ὅπως διὰ νέων ἔργων ἀνυψώσῃ ἔτι τὸ οἰκοδόμημα ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ φήμη τοῦ ὀνόματός του.

ΟΙ ΠΑΡΙΑΙ.

Ποίημα τοῦ François Corpée.

Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀρέγγ-ξέβ, 'ς τὴν ἱερὰν Βενάρας, — Ἄλλ' ἔξω ἀπ' τὰ τεῖχη της, ἐκεῖ ὅπου φωλιάζουν Χωρὸς νουὸς καὶ εἰδῶλα οἱ βδελυροὶ Παρίαί, — Δύο παιδιὰ μ' ἀγνή καρδιά καὶ μὲ μορφὴ ἀδῶα Ἀγαπητῆσαν καρδιακὰ καὶ ἀραβωνιασθῆκαν. Καὶ ἂν ὁ ἔσχατος Σουδρῆς τοὺς ἐπεριφρονοῦσε Κι' ἐπέφευγε τὸ πόδι του 'ς τὸν ἴσκιον τῶν νὰ βάλῃ, Κι' ἂν μεταξὺ τῶν ταπεινῶν ἦσαν οἱ τελευταῖοι, Καὶ ἂν τοὺς ἔδωχαν παντοῦ 'σάν ψωριασμένους σκύλους, Ἄλλο τοὺς ἔμελε αὐτοῦς. Τοὺς ἔφθανε ἡ ἀγάπη! Ἐλεεινοί, πτωχοί, γυμνοὶ καὶ μισοπνευσμένοι, Δὲν ἤξευραν τὸ τί θὰ πῆ ὁ φθόνος καὶ τὸ μῖσος. Οὕτ' ὁ Ἰνδὸς πολεμιστῆς μὲ τὸ σπαθὶ 'ς τὴν ζώνη, Οὕτ' ὁ βαδύπλουτος Ἰνδὸς, ποῦ 'ς τὸν ἐλέφαντά του 'ς ὀλόχρυσον καθάρματα κεντρίσει στανροπόδι, Οὕτ' ὁ Βραχμάνος ὁ τρανός, ποῦ ζῆ καὶ θησαυρίζει Ἀπ' τὰ γυρὰ του εἰδῶλα μὲ τὰ τριάντα χέρια, Κ' ἔχει κοράσια διαλεκτὰ μὲς 'ς τὰς κλεισταῖς Παγόδαις Νὰ σέρωνται 'ς τὰ πόδια του κ' ἐμπρός του νὰ χορεύουν, Οὕτε ὡς κ' αὐτὸς ὁ βασιλεὺς 'ς τὸν ὑψηλὸν τῶν θρόνου, — Κανεὶς δὲν τοὺς ἐφαίνετο εὐδαιμονέστερος τῶν, Διότι τὴν ἀγάπην τῶν κανέναν δὲν τὴν εἶχε.

Ὁ Σάγγωρ, νέος δυνατὸς, ἀκούρατος 'ς τὸν κόπο, Ἔρῳσε τραβῶντας τὸ κουτὶ 'ς ἓνα βαρὺ καίχι, Ποῦ ἀναβοκαταβάνε 'ς τὸν ποταμὸν τὸν Γάγγη Κι' ἀπὸ ἓνα 'ς ἄλλον ἔφερεν λιμένα τῆς Βεγγάλης Ἡ ἐλεφαντοκόκαλο, ἡ ἕλιξ ποῦ μυρίζουν. Καὶ ὅταν ἔλειπε μακριὰ ἐκεῖνος π' ἀγαποῦσε, Ἡ Διδία, μόνη κ' ἔρημη, περίλυπη 'σὸν χῆρα, Κάθε πρωὶ ἐπήγαινε 'ς τοῦ ποταμοῦ τὴν ὄχθη, — Καὶ ἀνεστάνε βαθεῖα, — καὶ 'ς τὰ νερὰ πετοῦσε Ἀποτὸν κλαδάκι, — κ' ἔβλεπε ποῦ τὰ παίρνε τὸ ρεῦμα, — Καὶ ἦτον 'σάν νὰ ἔσταλνε 'ς τὸν ἀγαπητικὸν της Μαζῆ μὲ τὰ λουλούδια της τοὺς πόδους τῆς καρδιάς της.

Μιὰ μέρα ἐξεφόρτωνε τοῦ Σάγγωρ τὸ καίχι 'ς τὴν πόλιν Πάτνα, 'ς τὰ δεξιὰ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Γάγγη. Τὸ βράδυ, ὅταν ἰσόλασαν οἱ ναῦται, οἱ Παρίαί, Ἐβγήκαν καὶ ἀνάσαιναν 'ς τοῦ ποταμοῦ τὴν ὄχθη, Μαῦροι, γυμνοί, 'ς τὴν μέση των μ' ἓνα πανὶ δεμένοι, Ἐκίτταξαν ἀξένονιστοι τὰ πλοῖα ν' ἀρμενίζουν. Ἡ τὰ μεγάλα τὰ πλοῖα ποῦ ἔσχιζαν 'ς τὰ ὕψη Μὲ τὸ βαρὺ των πέταγμα τὸν γαλανὸν αἰθέρα. Ἐκεῖ τὸ πᾶθος ἔξαφνα τρομάζει καὶ σκορπιέται, — Γαύγισμ' ἀκούεται ἄγριο, — κ' ἓνας μέγας σκύλος Ὁρμῆ, 'ς τὸν Σάγγωρ χύνεται, ζητεῖ νὰ τὸν δαγκώσῃ. Ὁ Σάγγωρ ἔξαφνίζεται, νὰ φυλαχθῆ γυρεύει, Καὶ τὸν κτυπᾷ μὲ τὸ ραβδί ὅπου κρατεῖ 'ς τὸ χέρι, Χωρὶς ν' ἀκούσῃ καὶ χωρὶς νὰ ἰδῆ μὰ συνοδία. Ποῦ ἤρχετο μὲ τύμπανον καὶ μὲ πομπὴ καὶ δόξα. Ἦτον ὁ μέγας Σαουράν, Ραῖῆς τῆς Δυναπούρης! Ἀπ' τὸ θρόνῳ, ποῦ σήκωναν οἱ δοῦλοι του 'ς τοὺς ὤμους, Εἶδ' ὁ Ραῖῆς, — κ' ἐχλώμισσε ἀπ' τὸν θυμὸν του, — εἶδε Ὅτι ἐτόλμησ' ὁ γυμνός, ὁ βρωμερὸς Παρίαί Νὰ τοῦ κτυπήσῃ τὸν καλὸν, τὸν ἀκριβὸν τῶν σπᾶλο! Φωνάζει μὰ, — 'ς τοὺς δούλους του τὸν δείχνει τὸν αὐθάδη, Καὶ πρὶν προφθάσῃ κἂν νὰ πῆ ὁ Σάγγωρ μίαν λέξιν, Τὸν ἀρπάζαν, τὸν ἔσταν καὶ τὸν ἀνωσθένουν, — Καὶ ὁ ἀπάνθρωπος Ραῖῆς, χωρὶς καιρὸν νὰ χάσῃ, Προστάζει καὶ τὴν μῆτην του νὰ κόψουν καὶ τ' αὐτὰ του.

Ὁ Σάγγωρ ἔμειν' ἐκτρομακτισμένος! Ἀπελπισμένος Ἀρσιόθηκε ποτὲ, ποτὲ, 'ς τὴν Διδίαν νὰ μὴ δεῖθῃ Τοῦ τρομεροῦ προσώπου του τὴν κατασιωγήν. — Ὅχι! Ἐπήγε τὸ καίχι του χωρὶς ἐμεῖνον πίσω. Καὶ ἀπὸ τότε, 'ς τὴν αὐλὴν ἐνὸς ναοῦ τῆς Κρίσνας, — Ὅπου Φαίραι ὀλόγυμνοι, 'σάν πῆχκοι 'ς τὰ δάση, Χορεύουν καὶ τὴν σάρκα των ἔσχιζον μὲ τὰ νύχια, — Μία μορφὴ, ποῦ μὲ μορφὴν ἀνθρώπου μόνις μοιάζει, Ἐλεημοσύνην γύρευε καὶ 'προξενούσε τρόμον.

Ἡ Διδία, ὅταν ἔμαθε τί συμφορὰ τοὺς ἤλθε, Ἀπὸ τὴν λύπη τὴν πολλὴν ἔρραγιε ἡ καρδιά της. Τὴν πρώτην ὥρα θέλησε νὰ πάγῃ νὰ τὸν εὐρῃ, Νὰ βολαιώσῃ μ' ἔρωτα τὸν πόνο τῆς ψυχῆς του. Ἄλλ' ἔπειτα ἔφαντάσθηκε τὸ τί θὰ ἰδῆ, — καὶ τότε Τὸν νοῦ της ἐκυρίευσεν ἡ μῖσος ὁ φόβος Μὴ ὡς καὶ τὴν ἀγάπην της τὴν ξεπεράσῃ ἡ φρίκη! Ἐκεῖ ἀστράπτει καὶ βροντᾷ. Ξεσπᾷναι ἡ τρικυμία. — Ἐάν νὰ τῆς ἦλθ' ἔξ' οὐρανοῦ μὰ ἐμπνευσις, ἡ Διδία 'πάγει μὲ βήματα γοργὰ 'ς τοῦ ποταμοῦ τὴν ὄχθη. Καὶ γονατίζει ἔξακαπῆ 'ς τὰ σύννεφ' ἀποκάτω, Καὶ μὲ τὰ χέρια της τὰ δύο ἐπάνω σηκωμένα, Τὸν Κεραυνὸν ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ βάρη ἐξορρίζει Νὰ τιμωρήσῃ τὰ δευῖα καὶ τὰ πῆχτα της μῦθια Ποῦ ἐφοβήθηκαν νὰ ἰδοῦν τὸν ἀγαπητικὸν της, — Κι' ἀφοῦ ἀπὸ τὰ μάτια της προέρχεται ἡ δευῖα, Παρακαλεῖ τὴν Ἀστραπὴν τὸ φῶς της νὰ τῆς πάγῃ.

Ὁ Οὐρανὸς τὴν ἤκουσε κ' ἐτύφλωσε τὸ φῶς της.

Ἡ Διδία ἐσκηώθηκε ὥσαν ἐλαφρωμένη. Ἄν κ' ἡ μαυρίλα τῆς νυκτὸς τῆς σκέπαζε τὰ μάτια. Τοῦ ποταμοῦ τὸ βογκητὸ ἐπήρε ὄδηγόν της Κ' ἐκίνησε, θεάτυπλη, ἀδύνατη καὶ μόνη, Μὲς ἀπὸ μέρη ἄγρια κ' ἀγνωρίστα, νὰ πάγῃ Ὅπου τοῦ χρέους ἡ φωνὴ νομίζει πῶς τὴν κράζει. Ἀποσταμένη ἔπεσε πολλὰς φορὰς 'ς τὸ χῶμα, Πολλὰς φορὰς τὸν δρόμον της τὸν ἔχασε. Κ' ἐκεῖνοι Ὅπου εἰς τάγια νερὰ ἐλούζοντο τοῦ Γάγγη, Τὴν ἔβλεπαν νὰ κλαίει καὶ τὴν ἐσυμπονοῦσαν Καὶ ἤρχοντο — 'ς τὸν δρόμον της καὶ πάλιν νὰ τὴν βάλουν. Ἄν κάποτε τὸ πόδι της χλωρὸν κλαδί πατοῦσε, Ἐνόμιζε ἔτι πατεῖ κρῦον φιδιὸν τὴν ράχη.

Ἐ τὴν νύκτα μέσα ἤκουε τὰ βογητὰ τοῦ βγάζουν Οἱ ἄγριοι ἐλέφαντες κ' οἱ πενασμένοι τίγρεις. Ἄλλὰ τὰ πάντα τ' ἀψηφᾷ, καὶ κόπους καὶ κινδύνους, Κ' ἔρημη, ἀσπλη, γυμνὴ, ἐμπρός, ἐμπρός πηγαίνει, Μὲ 'μάτια πάλλο δὲν ἔμπορουν παρὰ νὰ κλαίουν μόνον.

Ἐ τὴν Πάτνα τέλος ἔφθασε μισοπαθαμένη.

Ἐνας Ἰνδὸς ποῦ ἤρχετο ἐκεῖ νὰ προσκυνήσῃ Τὴν εἶδε νὰ κλονίζεται, νὰ σέρνεται 'ς τοὺς τοίχους, Τὴν εἶδε, τὴν ἔλεησε, τὴν ἔπρε ἀπ' τὸ χέρι Καὶ τὴν ἐπήγε 'ς τὸν ναόν, ἐκεῖ ὅπου ὁ Σάγγωρ Ἀκόμη ἔζῳσε ἑλεεινός καὶ ἐψωμοζητοῦσε. Ἄμα τὴν εἶδ' ἀντίκρου τοῦ ὁ Σάγγωρ, ξεφρονίζει Κι' ἀμέσως μὲ τὰ χέρια του τὸ πρόσωπόν του κρούπει. Ἄλλὰ ἡ Διδία ξαναζῆ π' ἀκούει τὴν φωνὴν του Καὶ χύνεται 'ς τὰ στήθη του καὶ τὸν σφικταγκυκαλιάζει.

Ὁ Σάγγωρ, ὃ ἀγάπην μου, μὴ θλίβεσαι, τοῦ λέγει, Μὴ θλίβεσαι, ὁ Οὐρανὸς μοῦ ἔδωκε τὸ φῶς μου Κ' εἶσαι ὁ ἴδιος καθὼς πρὶν 'ς τὰ μάτια τὰ τυφλά μου. Θὰ σὲ σκούω νὰ μιλῆς, θὰ σ' ἔχω στήριγμά μου, Κ' εἰς τὸ ἔξῃς θὰ εἶμεθα κ' οἱ δύο εὐτυχημένοι. Ἄφοῦ ὁ ἓνας δὲν ἔμπορὸν νὰ ζῆ χωρὶς τὸν ἄλλον!

Ὁ Σάγγωρ τὴν ἀγκάλιασε μ' ἀνεκφραστὴν ἀγάπην, Κ' ἔκλαυσεν, ἔκλαυσεν μαζῆ, κ' ἐλάφρωσ' ἡ καρδιά των Καὶ ἀπὸ τότε, 'ς τὴν αὐλὴν τῆς ἱερᾶς Παγόδας, Ὅσοι ἤρχοντο τὰ εἰδῶλα ἐκεῖ νὰ προσκυνήσουν, Ἐρχονταν εὐσπλαγγῆν ματιὰ 'ς τοὺς δύο πτωχοὺς Παρίαί Ποῦ εἴρισκον παρηγοριὰ ἓνας κοντὰ 'ς τὸν ἄλλον, — Αἰτὴ ἀέμματα κ' αὐτὸς ἀκρωτηριασμένος.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΙ.

ΑΡΧΙΔΟΥΞ ΡΟΔΟΛΦΟΣ.

Ὅστις γινώσκει τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν, ἥτις διαθερμαίνει τοὺς διαφόρους λαοὺς τῆς Ἀφβουργικῆς μοναρχίας πρὸς τὴν δυναστείαν αὐτῶν, ἐκεῖνος μόνον δύναται νὰ συλλάβῃ ἀμυδρὰν ἰδέαν τοῦ πένθους καὶ τῆς ὀδύνης τῶν αἰῶν τούτων ἐπὶ τῇ ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, ἥτις, κεραυνῶ δίκην, κατέστρεψε ἐν ἀκαρεῖ πᾶσας τὰς γλυκειὰς αὐτῶν ἐλπίδας καὶ τὰ χροσθ' ὄνειρα, ὡς τὴν πραγματώσων μετὰ πεποιθήσεως προσεδόκων παρὰ τοῦ διαδόχου τοῦ Αὐστριακοῦ θρόνου, τοῦ ἀρχιδουκὸς Ροδόλφου. Ἡ ἱστορία πολλὰ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὀνόματα βασιλείων, ἐκουσίως ἀποχωρισθέντων τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ μοναδικῆ ἐπέπρωτο νὰ εἶνε ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν διάδοχος εὐκλειεστάτου θρόνου ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του, τὸ σέμνωμα καὶ ἡ ἐλπίς τῶν γονέων του καὶ τοῦ ἰσχυροῦ κράτους του, σύζυγος εὐγενοῦς καὶ ἐπιχαρίτου γυναικὸς καὶ πατὴρ μονογενοῦς θυγατρῖου, ἀπαρνεῖται αἰφνιδίως τὸν κόσμον τούτον, ἐν τῷ ὁποίῳ μεγάλη ἀποστολὴ ἀνέμενεν αὐτὸν καὶ ἀμάραντοι δάφναι προσεμειδίων ἴσως αὐτῷ. Δικαίως λοιπὸν σύμπασα ἡ Αὐστρουγγαρία πενθεῖ ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ.

Τῆ 21 Αὐγούστου 1858 λαμπρὰν ἤγεν ἐορτὴν ἡ παρὰ τὸν Δούναβιν γηραιὰ μητροπόλις τῶν Καισάρων καὶ σύμπασα ἡ Αὐστρία, διότι τὸ μέλλον τῆς δυναστείας εἶχεν ἀσφαλισθῆ διὰ τῆς γεννήσεως διαδόχου, εἰς ὃν ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου Ἀφβούργου Ροδόλφου. Ὅσοι σήμερον δὲν δυσανασχετοῦσιν ἐπὶ τῇ μεταίωτητι τῶν ἀνθρωπίνων, ἀναμνησκόμενοι τῶν φρενητωδῶν ζητωκραυγῶν τοῦ Βιενναίου λαοῦ, ὅτε τὸ ἐσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Αὐτοκράτωρ

Φραγκίσκος Ἰωσήφ μετὰ τοῦ πατρὸς του διεδραμεν ἐποχούμενος τὰς ὁδοὺς τῆς Βιέννης, πλεούσας ἐν φωτὶ! Ἡ τελεία ἀνατροφή τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ ὑπῆρξεν ἐν τῶν σπουδαιότατων μελημάτων τοῦ συνετοῦ πατρὸς, καὶ πᾶσα προαιθεῖα κατεβλήθη, ὅπως ὁ μέλλον Αὐτοκράτωρ ἀναδειχθῆ ἀντάξιως ἀπογόνους τῶν μεγάλων προατόρων του. Ἐν τρυφερᾷ ἡλικίᾳ κατέταξεν αὐτὸν ὁ πατὴρ του, ἐπόμενος νόμῳ τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀφβούργων, εἰς τὸν στρατόν. Ὁ Ροδόλφος οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐμμανῆς στρατιώτης, ὡς ὁ ἐπιστήθιος φίλος του ὁ νῦν Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, καίτοι μετὰ αὐστηρότητος ἐξετέλει αἰετοπτε τὸ καθήκον του. Ἀπαξ δ' ἐδημοσίευσεν ἀνωμόμως φυλλάδιόν τι, ἀντιπροῦον τὰς ἰδέας τοῦ θεοῦ τοῦ ἀρχιδουκὸς Ἰωάννου περὶ στρατιωτικῶν ζητημάτων. Νηπιόθεν ὤφειλε νὰ καταγίνεται ὅπως ἐκμάθη τὰς διαφόρους γλώσσας τῶν μελλόντων ὑπηκόων του, καὶ ἐνῷ, ὡς ἔλεγεν ὁ ἴδιος, οἱ ἄλλοι παῖδες δισκεδάζον, αὐτὸς μόνον ταλαιπωρούμενος ἐνεβάθουνεν εἰς τὴν μελέτην τῆς Τσεχικῆς, Κροατικῆς καὶ Σλαβαικῆς, καὶ μετὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Βοσνίας εἰς τὴν Αὐστρίαν, καὶ τῆς Τουρκικῆς. Κυρίως μόνον τὴν Γαλλικὴν καὶ Οὐγγρικὴν, ἐκτὸς βεβαίως τῆς Γερμανικῆς, ἐξέμαθε, πολλῶ δὲ βραδύτερον καὶ τὴν Ἀγγλικὴν, ἐπιφελοῦμενος ἐκ τῆς συχῆς συναναστροφῆς πρὸς τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλίας.

Πολλῶ μᾶλλον εἰλικον αὐτὸν ἕτεροι ἐπιστήμια, καὶ τὰ μάλιστα ἠρέσκετο συνδιαλεγόμενος μετὰ λογίων, καλλιτεχνῶν, δημοσιογράφων. Διὰ πολλῶν ταξειδίων εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς ἠδυνήθη ν' ἀξίση εἰς μέγαν βαθμὸν τὰς

γνώσεις του, και συγγράμματα, τὰ ὁποῖα κατέλιπε, μαρτυροῦσι τρανῶς περὶ τῆς ζωῆς φαντασίας, τοῦ σεμνοῦ καὶ βέοντος ὕψους, τῆς πιστῆς περιγραφῆς. Ἀπλήστως ἀνεγνώσθησαν τὰ συγγράμματά του „ὅκτω ἡμέραι εἰς τὸν Δούναβιν“ „Ταξίδιον εἰς τὴν Ἀνατολήν“ καὶ τὸ ἀπαράμιλλον περιοδικὸν σύγγραμμα „ἡ Αὐστρουγγρική μοναρχία ἐν λόγῳ καὶ εἰκόνι“ οὗ τὴν προστασίαν ἀνέλαβεν ἡ σепτὴ αὐτοῦ χήρα. Καὶ ὡς ῥήτωρ ὁ Ροδόλφος τὰ μάλα εὐδοκίμησε, δυναθεῖς νὰ ἐνδύη ἰδέας πλουσίας μὲ γλώσσαν καλλιεπῆ. Γνωστὸν ὅπως ἐχειροκροτήθη ἡ εὐτυχῆς φράσις του, ὅτε ὁμιλῶν κατὰ τὰ ἐγκαίρια τῆς ἐν Βιέννῃ Ἡλεκτρικῆς ἐκθέσεως εἶπεν, ὅτι ἡ Αὐστρία θὰ χύσῃ εἰς τὸν κόσμον „θάλασσαν φωτός“ (ein Meer von Licht).

Ὁ Ροδόλφος ἐκοσμεῖτο ὑπὸ πολλῶν πνευματικῶν προσημάτων, ὑπὸ περισσοτέρων ἠθικῶν. Ἡ ἀρραίσιας του πρὸς τοὺς ἐκλεκτοὺς φίλους του ἦτο μεγίστη, τοὺς δὲ γονεῖς του, καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸν πατέρα του, μέχρι λατρείας καὶ ἐτίμα καὶ ἡγάπα. Ἐν τῷ ἦθει του ἐνεφαίνετο πολλάκις μελαγχολικόν τι καὶ ἀσταθές, ἴδιον τῇ οἰκογενεῖα τῶν Βιτελσβάχων, ὡς ἀνῆκεν ἐκ μητρὸς. Κατὰ τὰ τελευταῖα

ἰδίως ἐτῆ πολλάκις ὑποκάρδιος ἀγάπη μετέπιπτεν εἰς ψυχρότητα. Ἡ ἀπότομος διακοπὴ τῶν σχέσεών του πρὸς τὸν διδάσκαλον φυσιοδίφην Brehm, ἀνακαινώσαντα ἑτέροις μετὰ μεγάλης ἀκριτομυθίας ἐπιστολάς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μαθητοῦ, μεγάλης λύπης πρόξενος ἐγένετο εἰς τὴν εὐαίσθητον καρδίαν τοῦ Ροδόλφου.

Ἐπισκεφθεὶς τὴν αὐλὴν τοῦ Βελγίου ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ συνεγγίς τὴν χαριτόβρυτον δευτερότοκον θυγατέρα τοῦ μουσοτραפוῦς βασιλέως τῶν Βέλγων Στεφανίαν, πρὸς ἣν ἀκατάσχετον ἠσθάνθη συμπάθειαν, καὶ μετὰ μεγάλης πομπῆς ἐτελέσθησαν τῇ 10 Μαΐου 1881 ἐν Βιέννῃ οἱ γάμοι του, καὶ πάντες ἐμακάριζον τὸ εὐτυχὲς ζεῦγος, πρὸς τὸ ὅποιον ἡ τύχη ἐφαίνετο φιλοδωρήσασα εἰς τὴν χεῖρὶ δλα τὰ ἀγαθὰ.

Νῦν πάντα φροῦδα οἴχονται! Ὁ Ροδόλφος κοιμᾶται τὸν αἰώνιον ὕπνον ἐν τῇ κρύπτῃ τῶν Καπουκίνων ἐν μέσῳ τῶν προπατόρων του, παρὰ το πλευρὸν τοῦ ἀτυχοῦς θεοῦ του τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Μεξικοῦ Μαξιμιλιανοῦ. Ἄλλ' ἡ ἱστορία ἐπὶ μακρὸν θὰ διηγῆται τὰς ἀρετὰς καὶ θὰ κλαίῃ τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ εὐφαντάστου ἡγεμονίδου, προῦρος βαρυνθέντος τὸν κῆμον, ὅστις μεγάλα ἀνέμενε παρ' αὐτοῦ.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΑΡΩΜΑΤΙΚΩΝ ΠΟΤΩΝ (Liqueurs).

Πολλάκις μικρὰ καὶ ἀσήμαντα κατὰ το φαινόμενον πράγματα ἔχουσιν ἰκανὴν σπουδαιότητα διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ἠθῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἴσως δὲ καὶ αἱ ἐπόμεναι ὀλίγα σημειώσεις, αἱ σχετιζόμεναι πρὸς τὴν ἱστορίαν τῶν ῥοζολίων, δὲν εἶναι ἀνάξια τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν.

Τὰ ῥοζόλια ἐν γένει εἶναι ὡς γνωστὸν γλυκέα ποτὰ, παρασκευαζόμενα ἐξ οἰνοπνεύματος, ἀρωματικῶν ὕλων καὶ ζαχαρέως. Ἐξ αὐτῆς καὶ μόνης τῆς συνθέσεώς των ἐξάγεται ὅτι τὰ ποτὰ ταῦτα ἦσαν ἀγνωστα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διότι τὸ τε οἰνόπνευμα καὶ ἡ ζάχαρις εἶναι ἐφευρέσεις τῶν νεωτέρων χρόνων. Καὶ ἰσχυρίζονται μὲν τινες τῶν φιλολόγων, στηριζόμενοι ἐπὶ τινῶν χωρίων Ῥωμαίων συγγραφέων, ὅτι ἡ ζάχαρις (τὸ σάκχαρ εἴτε σάκχαρι ἢ σάκχαρον) ἦτο ἤδη γνωστὴ κατὰ τὴν κλασσικὴν ἀρχαιότητα, ἴδια δὲ ἀναφέρουσι χωρίον τι τοῦ Λουκιάνου, ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ ἀνδρώπων „πινόντων γλυκοῦς χυμοὺς ἐκ τρυφεροῦ καλάμου.“ Ἀλλὰ καὶ ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ σακχαροκάλαμον, ὅπερ ὡς γνωστὸν κατάγεται ἐκ τῶν Ἰνδιῶν, ἦτο γνωστὸν τοῖς Ῥωμαίοις, οὐδαμῶς ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἤξευρον ἐκ τοῦ καλάμου τούτου νὰ ἐξάγῃσι τὸ σάκχαρι ὑπὸ τὴν ἡμετέραν τῆς λέξεως σημασίαν, τοῦτ' ἔστι τὴν σημερινὴν ζάχαριν, διότι ἠγνόουν τὸν τρόπον τῆς ἀποκρυσταλλώσεως τοῦ σακχαροῦ χυμοῦ, καὶ μόνον περιωρίζοντο εἰς τὴν ἀφέψησιν τοῦ σακχαροκάλαμου, ἐξ οὗ ἐξήγετο ὕδωρ γλυκῶν.

Πράγματι ἐφευρέθη, οὕτως εἰπεῖν, ἡ σημερινὴ ζάχαρις ἐν ταῖς ἀποικίαις τοῦ νέου κόσμου, ἐπομένως κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα, μὲν δὲ περὶ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος ἐτυχεν ἀποδοχῆς ἐν Εὐρώπῃ, καὶ κατ' ἀρχὰς μάλιστα παρελήθη ἐν τοῖς φαρμακοπωλείοις ὡς σπάνιον τι καὶ ἐκτάκτως πολυτίμον φάρμακον, καὶ μέχρι τῆς σήμερον δὲ γίνεται ὡς γνωστὸν ἐν τῇ ἱατρικῇ πολλαπλῆ τῆς ζαχαρέως χρῆσις. Ἀλλ' ἀκριβῶς διότι ἐν τοῖς φαρμακοπωλείοις ἐπωλεῖτο ἡ ζάχαρις δὲν ἠδύνατο κατ' ἀρχὰς νὰ λάβῃ γενικὴν ἀποδοχὴν καὶ διάδοσιν

παρὰ τῷ κοινῷ, διότι ἐθεωρεῖτο ὑπὸ πάντων ὡς ἱατρικὸν φάρμακον· προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου ἤρχισε βαθμηδὸν νὰ εἰσαγῆται καὶ διαδίδεται εἰς τὰς πλουσίας μόνον, ἐννοεῖται, οἰκογενεῖας, διότι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἡ τιμὴ τῆς ζαχαρέως ἦτο ὑπέρογκος καὶ θὰ ἦτο ἴσως μέχρι τῆς σήμερον τοιαύτη, ἂν ὁ ἐκ Βερολίνου σοφὸς Marggraf δὲν ἀνεκάλυπτε τὴν ἐκ τευτλίδων ζάχαριν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεύτερον συστατικὸν τῶν ῥοζολίων ἐν γένει, δηλ. τὸ οἰνόπνευμα, ἦτο μὲν καὶ πρότερον γνωστὸν καὶ δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι πρῶτοι οἱ Ἀραβες κατὰ τὸν ὕγδοον αἰῶνα ἐξήγαγον ἐκ τοῦ οἴνου διὰ τῆς διωλίσεως „τὸ πνεῦμα τοῦ οἴνου.“ Ὡς γνωστὸν, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους οἱ Ἀραβες ἦσαν τὸ μάλιστα πεπολιτισμένον ἔθνος τοῦ κόσμου, τὸ μέγιστον δὲ μέρος τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, αἵτινες σήμερον προήχθησαν μέχρι τῶν τῶν τῆς τελειότητος, βασίζονται ἐπὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν τῶν Ἀράβων. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις ἐν χρήσει ὄνομα τοῦ οἰνοπνεύματος alcohol (Alkohol), ὅπερ παρελήθη καὶ ὡς χημικὸς ὄρος, κατάγεται ἐκ τῆς ἀραβικῆς γλώσσης καὶ σημαίνει κυρίως τὸ λεπτότατον καὶ οὐσιωδέστατον μέρος οἰουδήποτε πράγματος (αἱ εἶναι τὸ ἀραβικὸν ἄρθρον). Ἀλλὰ τὸ οἰνόπνευμα τοῦτο, ὅπερ παρεσκευάζον οἱ Ἀραβες, δὲν ἦτο καθαρὸν καὶ μόνις ὁ ἐν ἔτει 1234 ἐν Τάλμα τῆς νήσου Μαλόρκας γεννηθεὶς Ραῦμούνδος Λούλλος ἐπειράθη νὰ ἐξαγάγῃ τὸ ὑδατώδες μέρος τοῦ οἰνοπνεύματος δι' ἀνθρακικοῦ καλίου. Μέχρι τῶν μέσων τοῦ 13ου αἰῶνος ἡ διωλιστικὴ τέχνη ἐφυλάσσετο μυστικῆ ὑπο τῶν Ἀράβων, μόνις δὲ κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα ἐγένετο γνωστὴ καὶ ἐν Γαλλίᾳ. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν μέθοδον τοῦ Ραῦμούνδου Λούλλου τὸ οἰνόπνευμα δὲν ἦτο ἐντελῶς ἀηλαγμένον ὕδατος καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴνσκευασίαν τῶν σημερινῶν ῥοζολίων, μέχρις οὗ ἐν ἔτει 1696 ὁ Γερμανὸς Lowitz κατώρθωσε νὰ ἐφεύρῃ τὴν μέθοδον τῆς παρασκευῆς τοῦ σημερινοῦ οἰνοπνεύματος.

Περὶ τὰ τέλη λοιπὸν τοῦ 17ου αἰῶνος ἐπέκτετο ἤδη ἡ Εὐρώπη τὰ κυριώτερα συστατικὰ τοῦ ῥοζολίου, τὴν ζά-

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ ΡΟΔΟΛΦΟΣ.

Ἐγεννήθη τῇ 21 Αὐγούστου 1858, † τῇ 30 Ἰανουαρίου 1889.

χαριν και το οινόπνευμα, από δε της ανακαλύψεως του νέου κόσμου είχαν εισαχθή πολλὰ καὶ διάφορα νέα ἀρωματικά οὐσία, οὕτως ὥστε ὑπελείπετο μόνον ἐξωτερικὴ τις ἀφορμὴ πρὸς ἐφευρεσὶν τῆς κατασκευῆς τοῦ ροζολίου. Ἡ ἀφορμὴ αὕτη ἐδόθη ἐκ μέρους Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου τετάρτου, ὅστις μετὰ τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του κατελήφθη ὑπὲρ μεγάλης σωματικῆς ἀδυναμίας καὶ ἀτονίας, ἣν οἱ ἱατροὶ προσεπάθουν νὰ καταπολεμήσωσι διὰ παντὸς εἶδος ἀρωματικῶν ἐκπιεσμάτων, ἅτινα ἐθεώρουν ὡς τονωτικά. Τὰ φάρμακα ταῦτα ἵνα ἔχωσιν εὐάρεστον γεῦσιν ἀνემίγνουν οἱ ἱατροὶ μετὰ οἰνοπνεύματος καὶ ζαχαρώσεως, καὶ ἐκ τῆς ἀναμίξεως ταύτης προήλθε τὸ βασιλικὸν ποτὸν τῶν ροζολίων κατ' ἄρχας ἐν εἶδει ἱατρικοῦ φαρμάκου. Ὁ Λουδοβίκος ἰδ' ἐπὶ ἐν εὐχαρίστως τὸ εὐχόμενον τοῦτο ἱατρικόν, οἱ δὲ αὐλικοὶ τῶν ἐμπήθησαν αὐτὸν ἀμέσως, διότι πᾶν ἔτι ἐπραττεν ὁ βασιλεὺς Ἡλίου καθίστατο ἀμέσως γενικὸς συρμός οὐ μόνον ἐν Γαλλίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν ὅλῳ τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ. Μετ' οὗ πολὺ ἀνεκαλύφθη καὶ ἡ ἐν ὑγιᾷ καταστάσις χρησιμότης τοῦ φαρμάκου τούτου καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ροζολίου εὗρισκεν ὁσμήμερα πλείονας ὁδοῦς, ἰδίᾳ δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου πέμπτου, καθ' ἣν τὰ ροζόλια ἐν οὐδεμίᾳ ἀριστοκρατικῇ τραπέζῃ ἠδύνατο νὰ λείψωσι κατὰ τὰ ἐπιδόρπια.

Ἐπειδὴ τὸ ποτὸν τοῦτο ἐφευρέθη διὰ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας, ἐνοεῖται ὅτι ἐν Γαλλίᾳ ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ κατὰ πρῶτον ἔλαβε τὴν μεγίστην διέδοσιν καὶ τελειοποίησιν. Ἰδίᾳ δὲ τὰ μοναστήρια ἐν Γαλλίᾳ ἐκτίσαντο μεγάλην φήμην διὰ τὰ ἐν αὐτοῖς παρασκευαζόμενα ἐκλεκτότατα καὶ ἀπαράμιλλα ροζόλια. Τοῦτο δὲ οὐδὲν ἄλλο εἶνε παράδοξον, διότι ἐν τοῖς μοναστηρίοις παρεσκευάζοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πάντα τὰ φάρμακα, ἅτινα ἀπενέμοντο εἰς τοὺς πένθητας καὶ οὐδὲν μοναστήριον ὑπῆρχεν ἀνευ φαρμακείου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰ ροζόλια κατὰ πρῶτον ἐφευρέθησαν ὡς φάρμακα, δὲν εἶνε θαυμαστὸν ὅτι ἐν τοῖς μοναστηρίοις πρὸ πάντων ἡ σκευασία τῶν βασιλικῶν τούτων ποτῶν ἔλαβε τὴν ὑψίστην τελειότητα.

Τὰ ἀριστα ροζόλια κατασκευάζοντο ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου πέμπτου ἐν τῷ μοναστηρίῳ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν La Côte. Αἱ μοναχὰί τοῦ τάγματος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν Niort παρεσκευάζον εἶδος τι ἐκλεκτοτάτου ροζολίου ἐκ τοῦ φυτοῦ, τοῦ κοινῶς καλουμένου „ἀγγέλικα“ (angélique), αἱ δὲ μοναχὰί τοῦ Belay ἐκέκτηντο μόναι τὴν συνταγὴν πρὸς παρασκευασίαν εἶδος τινὸς ροζολίου ἐκ καρῶν, ὅπερ λέγεται ὅτι ἦτο τὸ ἀριστον ποτὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Αἱ πλείοσαι τῶν συνταγῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπωλέσθησαν ὅτε ἡ φοβερὰ τρικυμία τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἐμάχνητο ἐπὶ τῶν μοναστηρίων τῆς Γαλλίας. Δύο ὅμως ἐκ τῶν μοναχικῶν τάγματων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διετήρησαν μέχρι τῆς σήμερον ἡμέρας τὴν φήμην, ἣν ἐκτίσαντο ἐκ τῆς κατασκευῆς τῶν ἐκλεκτῶν ροζολίων, οἱ Βενεδικτῖνοι καὶ οἱ Καρθουσιανοί. Εἰς ὅλον τὸν κόσμον εἶναι σήμερον γνωστὰ τὰ εὐγενέστατα ποτὰ Benedictin καὶ chartreuse. Τὸ πρῶτον τῶν ποτῶν τούτων ἐφευρέθη, ὡς καὶ τὸ ὄνομα δηλοῖ, ὑπὸ μοναχῶν τοῦ τάγματος τοῦ ἁγίου Βενεδίκτου. Τὸ μέρος ἐνθα κατασκευάζετο μέχρι τοῦδε ὁ γνήσιος βενεδικτῖνος, ἐθεωρεῖτο τὸ μοναστήριον ἐν Fécamp ἐν τῷ νομῷ Seine Inférieure. Ἀλλὰ τὸ μοναστήριον τοῦτο δὲν ὑφίσταται πλέον, τὸ δὲ φερώνυμον τοῦ μοναστηρίου ποτὸν κατασκευάζεται ἤδη ὑπὸ βεβηλοτάτων λαϊκῶν. Τὸ δεύτερον ποτὸν la chartreuse ἐφευρέθη καὶ παρεσκευάζετο πρότερον ὑπὸ μόνων τῶν Καρ-

θουσιανῶν μοναχῶν, ἐκ τοῦ ἀρχαιοτάτου μοναστηρίου τοῦ ἐν ἔτει 1084 ὑπὸ τοῦ ἁγίου Βρούνου ἰδρυθέντος τάγματος la Grande Chartreuse, ἐν μιᾷ τῶν ἀγριωτέρων ὄρεων χωρῶν τῆς Γαλλίας. Οἱ μοναχοὶ τοῦ τάγματος τούτου ἠσχολοῦντο μὲ τὴν φαρμακευτικὴν ἤτοι τὴν σκευασίαν ἱατρικῶν φαρμάκων, ὅτε δὲ ἐφευρέθη τὸ διὰ τὸν Λουδοβίκον ἰδ' ροζόλιον, ἐφεύρον καὶ αὐτοὶ τὴν chartreuse. Τὸ μοναστήριον κατηργήθη ἐν ἔτει 1793 κατὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν, ἀλλὰ βραδύτερον ἐν ἔτει 1816 κατελήφθη αὖθις ὑπὸ μοναχῶν. Τὸ ποτὸν chartreuse ἀπέκτησε παγκόσμιον φήμην καὶ ἐκ τῆς σκευασίας αὐτοῦ ἐκέρδιζε τὸ μοναστήριον ὑπὲρ τὸ ἡμισυ ἑκατομμύριον φράγκων κατ' ἔτος καθαρὸν κέρδος. Ἐσχάτως δὲ τραπέζικος τις οἶκος ἐν Λονδίῳ προσέφερε τοῖς Καρθουσιανοῖς μοναχοῖς 80 ἑκατομμύρια φράγκων ὅπως ἀγοράσῃ τὸ δικαίωμα τῆς κατασκευῆς καὶ πωλήσεως τοῦ ποτοῦ τούτου.

Ἐνοεῖται ὅτι τὸ μέγιστον μέρος τῶν ὑπὸ τὰ ὀνόματα Benedictin καὶ Chartreuse πωλουμένων ποτῶν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ εἶναι κατασκευάσματα γερμανικά, τὰ ὅποια ἀποστέλλονται εἰς Γαλλίαν, ὁπόθεν μεταπωλοῦνται ὑπὸ Γάλλων κερδοσκόπων εἰς διάφορα μέρη καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν Γερμανίαν ὡς γνήσια γαλλικὰ ποτὰ.

Ἐν ἐκ τῶν εὐγενεστάτων ποτῶν τοῦ εἶδους τούτου, ἅτινα ἐν γένει ὀνομάζονται „ροζόλια“ (liqueurs), εἶναι καὶ τὸ maraschino, ὅπερ ἰδίᾳ παρασκευάζεται ἐν Δαλματίας καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ τοῦ ὁποίου γίνεται καὶ ἐν τῇ εὐγενικῇ μαγειρικῇ μεγάλη χρῆσις. Τὸ ποτὸν τοῦτο κατασκευάζεται ἐκ τοῦ μελανοκεράσου Mahaleb, τῶν μέλανος, βαγώδους καὶ πιροχόμου καρποῦ τῶν θαμνοειδῶν κερασεῶν Mahaleb, ἐκ τοῦ ξύλου τῶν ὁποίων τεχνουργοῦνται αἱ ἀριστα τουρκικαὶ καπνοσύριγγες. Ὅταν αἱ βᾶγες τοῦ θαμνοειδοῦς τούτου δειδρυλλίου εἶναι ὄριμα, κοπανίζονται ὁμοῦ μετὰ τῶν πυρήνων (οἵτινες ἐκπέμποσιν ἕκτακτον εὐωδία) καὶ εἴτα μίγνονται μετ' ἰσοῦ βάρους ἐκλεκτοῦ λευκοῦ μέλιτος. Τὸ μίγμα τοῦτο ἀφίεται ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀθικτον μέχρις οὗ ἐπέλθῃ ἡ ζύμωσις, τότε δὲ ἐξάγεται ἐξ αὐτοῦ διὰ τῆς διωλίσεως ἐκπίεσμα τι ὅπερ μένει ἀκίνητον ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος, εἴτα δὲ διωλίζεται δις εἰσέτι, καὶ τότε μόλις τὸ ἐξ αὐτοῦ ἐξαγόμενον νέον ἐκπίεσμα ἀποτελεῖ τὴν κυρίως βᾶσιν τοῦ maraschino. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐκπίεσμα μίγνεται ἤδη μετ' ἰσοῦ βάρους ζαχαρώσεως, εἰς τὸ μίγμα τοῦτο προστίθεται τὸ ἐν τρίτον ὕδατος, τὸ ἐντεῦθεν προκύπτον σιρόπιον διακαθαίρεται μὲ λευκὸν φῶς, ἀκολούθως βράζεται καὶ πάλιν μέχρι συμπήξεως, τέλος δὲ διηθεῖται διὰ τινος ἠθμοῦ ἐκ φλανέλας, ἀναμιγνύεται μετὰ καθαροῦ οἰνοπνεύματος, καὶ μεταγγίζεται εἰς φιάλας. Ἐν ταῖς φιάλαις δὲ πρέπει νὰ μείνῃ καὶ πάλιν ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος καὶ εἴτα νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν ἐμπορίαν. Ἐκ Τεργέστης λαμβάνει σύμπας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος τὸ εὐγενέστατον καὶ ἐκλεκτότατον τοῦτο ποτὸν, τὸ ἀριστον πάντων τῶν ροζολίων, τοῦ ὁποίου τὴν ἐξαιρετὸν ποιότητα οὐδεμίᾳ παραποίησις ἢ ἀπομίμησις δύναται νὰ φθάσῃ.

ὑπὸ τὴν λέξιν ροζόλια ἐνοοῦμεν ὅλα ἐν γένει τὰ ἀρωματικά οἰνοπνευματώδη ποτὰ (liqueurs). Τὸ κυρίως ὅμως ροζόλιον (rosoglio), ἐν ἐκ τῶν περιφημοτάτων ποτῶν τοῦ εἶδους τούτου, κατασκευάζεται ἰδίως ἐν Ἰταλίᾳ ἐξ ἀνθέων πορτοκαλέας, ἐκ ρόδων, καρπῶν, καὶ διαφόρων ἀρωματικῶν φυτῶν. Τὸ Τουρίνον, ἡ Νεάπολις, ἡ Βενετία, ἡ Βονωνία, Udine, καὶ ἡ Τεργέστη εἶναι τὰ κυριώτερα μέρη τῆς κατασκευῆς τοῦ ροζολίου (rosoglio).

Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν καὶ τὸ ποτὸν κουρατσάο

(Curaçao), τὸ ὁποῖον ὡσαύτως ἐκτιμᾶται πολὺ ὑπὸ τῶν εἰδημόνων. Τὸ ποτὸν τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς ὁμωνύμου νήσου Curaçao, ἣτις κεῖται, ἐν ταῖς δυτικαῖς Ἰνδίας, παρὰ τὴν βόρειον ἀκτὴν τῆς Βενεζουέλης ἐν τῇ Καραϊβικῇ θαλάσσῃ, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν κατοχὴν τῶν Ὀλλανδῶν. Τὸ ποτὸν, ὅπερ φέρει τὸ ὄνομα τῆς νήσου ταύτης, παρασκευάζεται ἐκ τοῦ χυμοῦ εἶδους τινὸς πορτοκαλίων, ἅτινα οὐδαμοῦ ἀλλαχού γίνονται τόσον ἐξαιρετὰ καὶ εὐχόμενα, ὅσον ἐπὶ τῆς νήσου Curaçao.

Καὶ ἡ Ρωσσία ἔχει ὡσαύτως ἰδίον τι ροζόλιον, ἀρκετὰ περιφημον, τὸ καλούμενον Αλασχ, ἢ δὲ Γερμανία τὸ χρυσόνερο τοῦ Danzig (Danziger Goldwasser). Τὰ χρυσά πετάλια, ἅτινα βλέπομεν περιφερόμενα ἐν τῷ ποτῷ τούτῳ, εἶναι πράγματι ἐλασματῖα γνήσιου χρυσοῦ, διότι μόνον γνήσιος χρυσὸς δύναται ν' ἀναμιγθῇ μετὰ τοῦ ροζολίου τούτου, χωρὶς τὸ ποτὸν νὰ φθάρῃ ἢ νὰ προσλάβῃ δυσάρεστον γεῦσιν.

Ἡ χώρα, ἐν ἣ γίνεται ἡ μέγιστη χρῆσις τῶν ροζολίων, εἶνε ἡ Σουηδία. Ἐν τῇ χῶρᾳ ταύτῃ ἐπικρατεῖ τὸ εὐχόμενον, νὰ πίνωνται πρὸ τῆς σούπας πολλὰ καὶ διάφορα ροζόλια, καὶ ἐν ἐκάστῃ οἰκίᾳ εὐρίσκεται διαρκῶς μεγάλη τράπεζα ἐστρωμένη μὲ πολυάριθμα ποτὰ ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων εἰδῶν, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ξενιζόμενοι ἀναγκάζονται διηγεκῶς νὰ πίνωσι.

Ἐνταῦθα δυνάμεθα νὰ μνημονεύσωμεν καὶ ἄλλο τι παράδοξον ροζόλιον, ὅπερ κατασκευάζεται ἐξ ὕδατος. Τὸ ποτὸν τοῦτο εἶνε τὸ καλούμενον „Elixir de Spaa“, ὅπερ εἶνε κυρίως μίγμα οἰνοπνεύματος, ζαχαρώσεως, καὶ τοῦ μεταλλικοῦ ὕδατος τοῦ Spaa. Ἡ πόλις αὕτη εἶνε, ὡς γνωστὸν, περίφημος διὰ τὰ ἱατρικὰ λουτρά της καὶ συγχάζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ Ἀγγλων. Τὰ μεταλλικά της ὕδατα εἶναι πασίγνωστα ὡς ἱαματικά τῆς ὑποχονδρίας, τῶν ὑστερικῶν

παθῶν, τῶν παθῶν τοῦ στομάχου καὶ τῆς ἀδυναμίας τῶν νεύρων. ὑπὸ τὸ ὄνομα „Eau de Spaa“ ἀποστέλλονται ἐτησίως ἑκατοντάδες χιλιάδων φιαλῶν τοῦ ὕδατος τούτου εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ὁσαύτως πίνεται τὸ ὕδωρ τοῦτο ὡς ἱατρικὸν ἐπὶ τόπου, μεμιγμένον μετὰ ὕδατος καὶ ζαχαρώσεως.

Τὰ ροζόλια ἐν γένει ἔχουσι τὴν σήμερον ἐν τῇ γαστρονομίᾳ μεγίστην σπουδαιότητα, διότι καὶ ἐν τῇ τραπέζῃ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια εἶναι σχεδὸν ἀπαραίτητα, καὶ ἐν τῇ καλῇ μαγειρικῇ πρὸς παρασκευασίαν ἐκλεκτῶν ἐδεσμάτων ἀναγκαῖοτάτα. Ὑπάρχουσι μάλιστα ὀρισμένοι κανόνες καὶ γαστρονομικὰ παραγγέλματα περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ πίνωνται τὰ ποτὰ ταῦτα μετ' εὐπρεπείας καὶ χάριτος „avec elegance“, καὶ ἐν τῇ τέχνῃ ταύτῃ μέγιστον κύρος καὶ αὐθεντίαν ἔχει ὁ διάσημος Γάλλος γαστρονόμος Grimot de la Reynière, ὅστις εἰς τὸ θέμα τοῦτο ἀφιερώνει ὀλοκλήρους σελίδας.

Βέβαιον εἶναι ὅτι τὰ γνήσια καὶ ἐκλεκτὰ ροζόλια δικαίως θεωροῦνται καὶ πράγματι εἶναι τὰ ἀριστα καὶ εὐγενέστατα πάντων τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, διότι ἔχουσι ἀρετὰς, δι' ὧν καθίστανται ἀρεστὰ καὶ ἀγαπητὰ καὶ παρ' ἐκείνοις ἐπι, οἵτινες ἄλλως ἀποστρέφονται τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ. Ἐνταῦθα οὐδὲν ἄλλο προτιθέμεθα νὰ ὑπερασπίσωμεν οὐδὲ νὰ δικαιολογήσωμεν τοὺς ποιητὰς ἐκείνους, οἵτινες — πιθανώτατα ἐν καταστάσει ἐλαφρᾶς τινος μέθης — ἐτόλμησαν νὰ παραβάσωσι τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ροζολίων πρὸς τὴν ἠδονὴν ἐκείνην, ἣν παρέχει τὸ φίλημα ἐρωμένης νεανίδος, ἐν τούτοις ὅμως αἱ εὐμενεῖς ἀναγνώστρια, λαμβάνουσαι ὑπ' ὄψιν τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν τοῦ ποτοῦ καὶ τὴν κατάστασιν, ἐν ἣ διετέλουν οἱ ποιητὰί ἐκείνοι, ὡς ἐλαφρυντικὴν περίπτωσιν, ἄς συγχωρήσωσιν αὐτοῖς τὸ παράπτωμα τοῦτο.

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Διήγημα ὑπὸ **I. I. ΚΡΑΣΣΕΒΕΚΥ.**

(συνέχεια.)

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκλήθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν νὰ πῶσι τὸ τέιον, καὶ ἡ Ἑλένη μετέβη ταχέως καὶ ἐκάθισε παρὰ τὸ τραπέζιον τοῦ τέιου. Ὁ ποιητὴς παρηκολούθει αὐτὴν μὲ τὸ βλέμμα, καὶ εἰσῆλθεν ὡσαύτως εἰς τὴν αἴθουσαν νοχελῶς καὶ βραδέως, μὲ τὸ πρόσωπον κατηφές καὶ τεθλιμμένον. Ἡ μήτηρ, ἣτις ἦτο συνειδησμένη νὰ ἀναγνώσῃ τὰ πάντα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ υἱοῦ της, ἐπέριψε τὴν αἰτίαν τῆς δυσθυμίας του εἰς τὴν ἀνεψιάν. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ Ἀδριανὸς ἤρχισε νὰ ἐπιδεικνύῃ φανταστικὴν τινα, Βυρῶνιον εὐθυμίαν, ἣτις ἐνιαχοῦ ἦτο κάπως ἐπιτυχής. Ἦθελε νὰ εὐφρολογῇ, νὰ ἦνε πικρὸς καὶ δικηκός. Κατὰ τὴν ἡμέραν ὅμως ταύτην ἀπέτυχεν εἰς τὸ πείραμά του. Ἡ κυρία Δρεβέτσκα, ἣτις δὲν εἶχε τόσον ἕκτακτον ὑπόληψιν καὶ σέβας πρὸς αὐτόν, ὅσον ἡ μήτηρ του, μάλιστα δὲ καὶ διετήρει μικρὰν κατ' αὐτοῦ ἐχθροπάθειαν — ὕψωσεν ἐπανελημμένως τοὺς ὤμους μετὰ τινος ἀνυπομονησίας. Αἱ εὐφρολογίαι ἦσαν πάρα πολὺ κοπτεραὶ καὶ διὰ τοῦτο ταχέως ἐγένοντο ὀδοντωταί, ἐμαρτύρουν δὲ πολλὰς ἀπειροκαλίαν. Ὁ Ἀδριανὸς, συνειδησμένος πάντοτε εἰς τὴν ἐπιδοκιμασίαν, δυσηρεστήθη. Ἡ Ἑλένη ἐδεικνύετο ἐκτάκτως ζῶηρά καὶ εὐθυμος. Ἡ συνδιάλεξις ἐστρέφετο ἀδιακόπως περὶ τὸ ταξίδιον.

„Παύσετε ἐπὶ τέλος μετὰ τὸ ταξίδι σας“ ἐφώναξεν ἡ

οἰκοδέσποινα ἀνυπομόνως. „θέλετε μὲ πάντα τρόπον νὰ μᾶς κινήσητε εἰς δάκρυα καὶ νὰ ἐπαχθήσεται τὴν λύπην τοῦ ἀποχωρισμοῦ; Διὰ σᾶς τὸ ταξίδι εἶνε διασκεδάσις, ἀλλ' ἡμεῖς θὰ τηρώμεθα ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ σᾶς ἐπανιδώμεν. Μὴ μᾶς ἀναγκάζετε νὰ βυθισθῶμεν προώρως εἰς τὸ πένθος, διότι ἔχομεν βραδύτερον ἀρκετὸν καιρὸν νὰ πενθῶμεν.“

Ἡ κυρία Κλάρα ἐξέλεξεν ἄλλο θέμα ὀμιλίας καὶ ἤρχισε νὰ ἐγκωμιάζῃ ὑπερμέτρως τὸν Βιλέτσκι διὰ τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας του, καὶ διὰ τὴν θυσίαν ἣν ἀνεδέχθη ὑπὲρ αὐτῶν. Ὁ Ἀδριανὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῇ, νὰ γίνετα ὀμιλία περὶ θυσιῶν.

„Πίστευσέ μου, μητέρα, δι' αὐτὸν εἶνε ἀληθινὴ εὐτυχία νὰ ἐπιτηρῇ πολλὰς ἀποθήκας. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε γεννημένος διὰ τὴν ἐπιστάσιαν κτημάτων.“

— „Τί λέγεις αὐτοῦ;“ διέκοψεν αὐτὸν ἡ μήτηρ, δυσηρεστημένη.

„Αὐτὸ δὲν τοῦ ἀφαιρεῖ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀξίαν του“ προσέθηκεν ὁ Ἀδριανὸς ἐπιδορθῶν τοὺς λόγους του. „Εἶνε τὸ ἰδανικὸν τοῦ γεωπόνου, τοῦ πληρεξουσίου, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς μᾶς ἐπεμφε.“

Ἡ ἑσπέρα εἶχεν ἤδη ἀρκούντως προχωρήσῃ, ὅτε ἤρχισαν νὰ ἀποχαιρετιζόνται. Ὁ Ἀδριανὸς ἔγεινε πάλιν εὐθυμότερος.

Ἡ κυρία Δρεβέτσκα ἐπέμενε νὰ ἐπανίδῃ τὴν ἀδελφὴν τῆς ἐτι ἀπαξ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως — ὑπεσχέθη λοιπὸν νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ καὶ πάλιν. Ὁ ποιητὴς, ὅστις ἠκολούθει μετὰ τῆς Ἑλένης, ἀντήλλαξε μετ' αὐτῆς λέξεις τινὰς καὶ βλέμματα ὅπως εἰς προτέρους, εὐτυχιστέρους χρόνους. Ἄν καὶ μέχρι τοῦδε ἐδείχθησαν ἀρκετὰ ψυχροὶ πρὸς ἀλλήλους, συνέλαβεν ὁ Ἀδριανὸς ἐν τῷ ἀποχωρισμῷ τὴν χεῖρα τῆς Ἑλένης καὶ ἔφερεν αὐτὴν μέχρι τῶν χειλέων του· ἠσθάνετο τὴν ἰδικὴν του χεῖρα σφιγγομένην, πρόσθετίσιν ἀλλήλους βαθέως συγκινημένοι, καὶ αἱ καρδίαι τῶν ἐπαλλων ταχύτερον. Διήκεσε τὸ αἰσθημα τοῦτο ἐπὶ μακρόν, τίς οἶδε; Ὁ Ἀδριανὸς ἔμεινε καθ' ὅλον τὸν δρόμον σιωπηλὸς καὶ ἀνεστέναζεν, ἐνῶ ἡ μήτηρ του ἐσκέπτετο περὶ μυρίων λεπτομερειῶν σχετιζομένων πρὸς τὸ ταξίδιον. Φθάσαντες εἰς τὴν οἰκίαν ἐχαίρεισθησαν ὑπὸ τοῦ σιωπηλοῦ Βιλέτσκι, ὅστις ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν κυρίαν Κλάραν καὶ τῆ ἐδήλωσεν ὅτι ἐφθασαν τὰ συστατικά γράμματα καὶ ὅτι αἱ παραγγελίαι ἐξετελέσθησαν, οὕτως ὥστε τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα διὰ τὸ ταξίδιον. Ἡ μήτηρ θὰ ἠσθάνετο ἤδη ἑαυτὴν εὐτυχῆ, ἂν ἠδύνατο νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀναχώρησιν, διότι ὅσα περισσώτερον ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἀπὸ τῆς οἰκίας, τόσῳ περισσώτερον συνεσφίγγετο ἡ καρδία τῆς ὑπὸ ἀορίστου τινὸς φόβου καὶ τινὸς θλιβερᾶς προαισθήσεως, ἀλλ' ὁ Ἀδριανὸς ἐπέμενε νὰ σπεύσῃ.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἦλθε πάλιν ἡ κυρία Δρεβέτσκα, ἀλλὰ μόνη. Ὁ Ἀδριανὸς ἀνεκουφίσθη, ὅτε εἶδεν ὅτι ἡ Ἑλένη ἔλειπεν — ἐφοβήετο ἀναμφιβόλως τὴν ἐντύπωσιν, ἣν θὰ προξενεῖ εἰς αὐτὸν ἡ παρουσία τῆς. Ἡ Ἑλένη δὲν ἦλθε προφασίζομένη ἀδιαθεσίαν, πράγματι ὅμως δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ὑπομείνῃ τὸν ἀποχωρισμὸν καὶ ἠθέλε νὰ κλαύσῃ μόνη καὶ ἀπαρτήρητος. Μετὰ τινὰς ἡμέρας τὸ ταξίδιον ἀπεφασίσθη τελειωτικῶς, διότι ὁ ποιητὴς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ εὖρη ἡσυχίαν. Ἀνεχώρησαν λοιπὸν, ὁ μὲν Ἀδριανὸς σιωπηλὸς καὶ κάτωχρος, ἡ δὲ μήτηρ του δακρυσάσα καὶ μὴ τολμῶσα νὰ στρέψῃ ὀπίσω τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ἔρημον οἰκίαν.

2.

Ἐἶχον παρελθῆ ὀλίγα ἔτη ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως. Ὁ Ἀδριανὸς εἶχε διατρίψῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον μετὰ τῆς μητρὸς του ἐν Ἑλβετίᾳ. Ἡ χώρα αὕτη καθ' ἑαυτὴν κατεγοήτευσεν αὐτὸν εἰς τὸν ἕπατον βαθμὸν, οἱ ἄνθρωποι ὅμως τὸν ἀπεγοήτευσαν. Δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ἀρμονία μετὰ τοῦ κόσμου· τοῦτου τῶν θαυμασιῶν καλλονῶν καὶ τῆς πεζοτάτης φύσεως τῶν κατοικῶν του. Ὁ Ἀδριανὸς δυσηρεστάτο ἐνεκα τῆς ἀντιθέσεως ταύτης. Οἱ ἄνθρωποι κατέστρεφον τὴν μαγείαν τῆς φύσεως. Μετέβησαν λοιπὸν εἰς Ἰταλίαν, ἣτις ὡσαύτως ἐνέβαλεν αὐτὸν εἰς νέον θαυμασμὸν καὶ ἐστοασιν. Ἐνταῦθα αἱ ἀρχαῖαι ἀναμνήσεις περιέβαλλον τὴν περὶ τὸ παρόντος πραγματικότητά δι' ἀκτινοβόλου τινὸς ἀγλῆς. Ὁ Ἀδριανὸς ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀναξιογόνου· μόνον, ἀνεναζόμενον. Αἱ μαγευτικαὶ θεαὶ τῆς χώρας ταύτης κατέβησαν αὐτὸν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε λησμονῶν τὰ πάντα μετέβαιναν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ διέτριβεν ἄλλοτε μὲν ἐν Ῥώμῃ, ἄλλοτε δὲ ἐν Φλωρεντίᾳ, ἄλλοτε ἐπὶ τῶν ὄρεων καὶ τέλος ἐν Νεαπόλει. Ὁ Ἀδριανὸς ἠσθάνετο ὅτι ἐνεπνέετο, πατῶν ἐπὶ τὰ ἴγνη τῶν ποιητῶν, τῶν προδρόμων του, τῶν ὁποίων ἡ ἀνάμνησις πανταχοῦθεν ἐν αὐτῷ διηγείρετο — ἡ ποιητικὴ ζῆσις ἠῤῥα καὶ ὁσημέραι ἰσχυρότερον ἀνεπιπύζετο καὶ ἀνεφλέγετο εἰς τὰ στήθη του. Ὁμίλει δι-

νεκῶς περὶ σκοπομένου ταξιδίου εἰς Ἀνατολήν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοῦ Ἰταλικῆ ἐδάφους. Τὸ πάντων σπουδαιότατον, τὸ ποίημα, τὸ περιπόθητον ἀριστουργημα, ἔπερ ἦτο πάντοτε τὸ ὀντικειμένον τῶν ὀνείρων του, ἠῤῥα προσλαμβάνον γιγαντιαίας διαστάσεις καὶ περιβαλλόμενον νέα χρώματα· ὁ δημιουργὸς αὐτὸς ἦτο ἐξ αὐτοῦ κατενθουσιασμένος καὶ ὑπερήφανος συνησθάνετο τὴν ἐπὶ τὰς ἰδίας δυνάμεις πεποίθησιν — τώρα ἐπεθύμει μόνον νὰ τὸ ἀποπερατώσῃ. Ἡ ἀγαθὴ του τύχη, ἴσως δὲ καὶ ἡ ἰδία του θέλησις, ἔφερεν αὐτὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου εἰς συνάφειαν μετὰ τινων συγγενῶν πνευμάτων· ἀντήλλαξε μετ' αὐτῶν τὴν περὶ ποιήσεως ἰδέαν του, ὑπέβαλε τὰς σκέψεις του εἰς τὴν κρίσιν τῶν, ἐρείκυσεν τὴν εὐνοίαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν, καὶ ἐπεσπασατο τὴν ἐπιδοκιμασίαν πολλῶν — ἡ ἐπ' ἑαυτὸν πεποίθησις ἠῤῥα. Καὶ ὁ μὲν ποιητικὸς πυρετὸς καθίστατο ὁσημέραι σφοδρότερος, ἀλλ' αἱ σωματικαὶ δυνάμεις ἐξητλοῦντο. Ἐφαίνετο ὀχρὸς, ἐγίνετο ὀλονὲν ἰσχνότερος, ἐβασανίζετο ὑπὸ συνεχῶς βηχὸς καὶ ἐν τούτοις ἐφαντάζετο ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε τοσοῦτον ὑγῆς.

Ἡ μήτηρ, τὸ θυμὸν του, ὡσαύτως καταβεβλημένη καὶ ἐμφοβος, ἦτο τὸ μόνον στήριγμα τοῦ παιτοῦ, ὅστις ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἤρχετο εἰς συγκρούσιν πρὸς τὴν πραγματικότητα καὶ εἶχεν ἀνάγκην διηνεκοῦς κηδεμονίας. Ἀλλ' ἡ μητρικὴ αὐτῆ κηδεμονία ἤρχισε νὰ βαρύνῃ ὡς φορτίον τὸν ποιητὴν. Ἡ κυρία Κλάρα ἐθλίβετο, ἐπέθει νὰ ἐπιστρέψῃ οἰκαδε· ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Βιλέτσκι ἐβλεπε, πόσον ἦτο δύσκολον νὰ ἱκανοποιῆ τὰς ἀνάγκας τοῦ υἱοῦ, ὅστις οὐδὲν μέτρον ἐγνώριζε καὶ οὐδόλως ἐσκέπτετο περὶ τῶν δαπανῶν, ἃς συνεπήγοντο αἱ ἰδιοτροπίαί του. Ἡ παρουσία τῆς ἠῤῥα ἐτι τὰς δαπάνας, ἂν καὶ ἡ δυστυχὴς μήτηρ εἶχε τὰς ὀλιγίστας ἀνάγκας. Ἐχυνε κρύφια δάκρυα καὶ προσήχετο διακῶς, ἀλλὰ δὲν εὗρισκε διέξοδον ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ τῆς. Ὁ Ἀδριανὸς ἐπλανᾶτο εἰς αἰθέρια ὕψη, καὶ δὲν ἠθέλε νὰ ἀκούῃ τίποτε περὶ ἐπιστροφῆς· τὸ ποίημά του ἠδύνατο μόνον ἐν τῇ ἀνατολῇ, ὑπὸ τὰς σκηνὰς τῶν Βεδουίνων νὰ περατωθῆ. Αἴφνης ἐπληξε τὴν δυστυχῆ μητέρα ὡς κεραυνὸς ἡ εἰδησις τοῦ θανάτου τοῦ ἀγαθοῦ Βιλέτσκι· ἡ ἐπιστροφή τῆς λοιπὸν εἰς τὴν πατρίδα κατέστη ἀναπόδραστος ἀνάγκη. Ὁ Ἀδριανὸς ἐνεκα τῆς υἰγείας του δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τῆς μητρὸς οἰκαδε. Οἱ ἰατροὶ, τοὺς ὁποίους ἡ περιδεὴς μήτηρ συνεβουλεύθη κρυφίως, ἐδήλωσαν αὐτῇ, χωρὶς νὰ θέλωσι νὰ τὴν τρομάξωσι, ὅτι διὰ τὸν ποιητὴν ἡ παράτασις τῆς ἐν Ἰταλίᾳ διαμονῆς του θὰ ἦτο πλέον ἢ εὐκαταία, θὰ ἦτο σχεδὸν ἀναγκαία.

Ὁ ἀσθενὴς αὐτὸς οὐδὲν ἄλλο ἠσθάνετο ἢ κάματον ἐκ τῆς ἐργασίας. Ἀπέδιδε τὴν ἀδυναμίαν του εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὴν καταπόνησιν τοῦ πνεύματος. Ἰσχυρίζετο ἐπιμόως ὅτι τὸ εἰς Ἀνατολήν ταξίδιον ἐμελλε νὰ τὸν θεραπεύσῃ καὶ νὰ τῷ παράσῃ νέας δυνάμεις. Μετ' ἀνυπομονησίας παρεκίνησε ἤδη τὴν μητέρα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα ὅπως ἡσυχάσῃ, καὶ φροντίσῃ νὰ εὖρη τὰ ἀπαιτούμενα μέσα πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ταξιδίου του. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ εἰς Ἀνατολήν ταξιδίου του ἠλπίζε νὰ τελειώσῃ ταχέως τὸ ποίημά του, διότι αἱ ἰδέαι ἐπῆρχοντο εἰς τὸν νοῦν του ἀκατάσχετοι. Ἀκόλουθως ἐσκόπευε νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὴν ἐκδόσιν τοῦ ἀριστουργήματος τούτου καὶ ἀπ' οὗ ἠθέλε πλέον παραδώσῃ αὐτὸ εἰς τὸν ἐκπεληγμένον κόσμον τότε μόνις νὰ ἐπιστρέψῃ ὅπως ἀναπαυθῆ ἐν ταῖς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του.

Μετὰ ἀλγεῖνης μελαγχολίας ἤκουεν ἡ μήτηρ τοὺς λό-

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΛΟΥΙΖΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΪΠΟΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΚΑΙ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΡῶ ΣΑΝΣΣΟΥΚΙ 1806.

Εἰκὼν ὑπὸ Fritz Martin.

γους του υιού, χαιρούσα διά τὰς ἐλπίδας καὶ τὰ ὄνειρά του, συναίσθανομένη τὴν ἀνάγκην τοῦ ἀποχωρισμοῦ καὶ μετὰ βίας συγκρατοῦσα τὰ δάκρυα. Ἡ στιγμή τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἦτο δι' αὐτὴν φοβερά ὡς ὁ θάνατος. Ὁ Ἀδριανὸς συνώδευσε τὴν μητέρα του μέχρι Νεαπόλεως, ἐπέστρεψεν ὅμως καταβεβλημένος ἐκ τῆς συγκινήσεως εἰς τὸν οἰκισκὸν του ἐν Σορρέντῳ καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἐν τούτοις ἡ κατ' ἀρχὰς σφοδρὰ λύπη ἐμετριάσθη μετὰ τινος ἡμέρας ἐκ τῆς πολὺ ἰσχυροτέρας ἐντυπώσεως, ἣν ἐνεποίησεν εἰς τὸν Ἀδριανὸν ἡ συνάντησις μετὰ τινος ἀρχαίου συντρόφου καὶ παιδικοῦ φίλου του. Ὁ φίλος του οὗτος ἦτο ὁ κόμης Μαριᾶνος, τῆς αὐτῆς ἡλικίας μὲ τὸν Ἀδριανὸν ἀλλὰ διαφόρου χαρακτῆρος καὶ διαφόρου κράσεως, σκεπτικός, εἰρων, ὅστις στιγματικῶς παρεφέρετο ὑπὸ τοῦ μεγίστου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀμέσως σχεδὸν μετέβαιναν εἰς τὴν εἰρωνεῖαν, τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν ἀπιστίαν εἰς ὅλα τὰ πράγματα καὶ εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν. Διάγων τὸν βίον του πάντοτε εἰς τὰ ἄκρα, ἐξύμνει σήμερον ὅτι χθὲς περιεφρόνει καὶ ἐχλεΐαζεν ἐκείνο, τὸ ὅποιον πρό μίας στιγμῆς ὑπερηγάπα. Ὁ σκεπτικισμὸς διέτρηε τὴν ἐπιπορῆν του παρὰ τῷ Μαριᾶνῳ, οὐχ ἦττον ὅμως ἐνίοτε ἀπεσπᾶτο ἀπ' αὐτοῦ ἀπελπιστικῶς, ὡς ἀπὸ λουτροῦ ὑπερέτρωσ ψυχροῦ. Ἦτο εὐαίσθητος εἰς πᾶσαν ἐντύπωσιν, ἀλλ' ἔνεκα τῆς ἀγωγῆς, ἣς ἔτυχεν, ἐκλίνε μᾶλλον πρὸς τὴν εἰρωνικὴν ὄψιν τοῦ βίου. Ἦτο κατὰ τὴν εἰς τὸ αἶμά του, εἰς τὸ φυσικόν του, τὸ ὅποιον δὲν τὸν ἄφινε νὰ ἀγαπήσῃ, ἀν καὶ δὲν περιεγέλα τὸ αἰσθημα τοῦτο, οὔτε νὰ πιστεῖσῃ εἰς πράγμα τι, χωρὶς νὰ σκώψῃ τὸ ἴδιον αἰσθημα. Ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὅμως, ὡς νὰ ἠσυχύνετο διὰ τὴν ἰδιορροθμίαν ταύτην τοῦ χαρακτῆρος του, ἐπεθύμει νὰ φαίνεται μᾶλλον ὡς ἐνθουσιώδης καὶ ἰδιότροπος ἢ ὡς ἀναίσθητος καὶ ἀπιστος. Ἐβαρύνετο καὶ ἐστενοχωρεῖτο ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐίχεν ἤδη ὀπισθὲν τοῦ τρικυμιώδους παρελθόντος, ὅπερ κατέλειπεν ἐν αὐτῷ δυσάρεστον τι συναίσθημα. Ἐζήτει νὰ εὕρῃ πρόσωπα δυνάμενα νὰ τῷ παράσχῃ τροφήν, διότι ἐν ἑαυτῷ δὲν εὕρισκεν ἀρκούσαν ὄλην ζωῆς. Ἡ φύσις τὸν εἶχε προικίσῃ μὲ ἐκτάκτως ταχὺ ἀντιληπτικὸν καὶ μὲ θαυμασίαν μνήμην, ἣτις ἀνεπλήρου αὐτῷ τὴν ἔλλειψιν ἰδίων ἰδεῶν. Ὁ κόμης ἐνόει εὐκόλως τὰ πάντα, ἀν καὶ πράγματι οὐδὲν κατενέει βαθέως. Ἐμάντευε τί ἤθελε καὶ ἐνησχολεῖτο, ἐπὶ βραχὺν μὲν χρόνον ἀλλὰ μετὰ ζωηρότητος, μὲ πᾶν ὅτι ἦτο νέον καὶ ἡδύνατο νὰ πληρώσῃ ἐπὶ τινος στιγμῆς τὴν ἄλλως κενὴν κεφαλὴν του. Τινὲς διεβεβαίουν, ἀν καὶ δυσκόλως ἡδύνατό τις νὰ τὸ πιστεῖσῃ, ὅτι ὁ κόμης συνέλαβε ποτε τὴν ἰδέαν νὰ γείνη δόκιμος εἰς τὸ μοναχικὸν τάγμα τῶν τραππισιῶν, ἀλλ' ἀμέσως μεταβαλὼν γνώμην ἐγένετο μέλος ληστρικῆς τινος συμμορίας, ἐνδαιτωμένης ἐπὶ τῶν ὀρέων. Δι' ὅλους, ὅσοι τὸν ἐγνώριζον ἐκ τοῦ πλησίον, πάντα ταῦτα ἐφάνοντο πιστευτά, διότι ὁ κόμης, ὅσας καταλαμβάνετο ὑπὸ τῆς περιοδικῆς στενοχωρίας, συνέλαμβανε πράγματι τὰς παραδοξότερας καὶ μᾶλλον ἀλλοκότους ἰδέας. Πολὺς ἐγένετο λόγος περὶ ἀηδιαστικῶν ῥωμαντικῶν σχέσεων καὶ περὶ θυσιῶν, ἀξίων παντὸς ἐπαίνου, ὅσας προήρχοντο ἐκ τῆς καρδίας καὶ δὲν ἦσαν ἀποτελέσματα παράφρονος ἰδιοτροπίας. Πάντα ταῦτα ἀπετέλου ἓνα κικεῶνα καὶ μεταξὺ ὅλων τούτων τῶν παραξυσμῶν ὁ κόμης Μαριᾶνος ἐρρίπτετο πολλάκις ἐπὶ τῶν βιβλίων του καὶ ἐβυθίζετο εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἐγένετο κάτωχρος ἐκ τῆς μελέτης λημονημένων, ἐσκωριασμένων, ἀλλοκότων ἐπιστημῶν, αἵτινες προσείλκουν αὐτὸν διὰ τοῦ μυστικισμοῦ των. Αἰφνης ὅμως ἔρριπτε τὰ βιβλία του ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ ἐμισθοῦτο ὡς ναύτης δι' ὀλίγους μῆνας

εἰς ἀθλίον τι πλοιαρίον, ἐκωπηλάτει καὶ ἐμάχετο πρὸς τὴν τρικυμίαν. Ἐκ τῶν φανταστικῶν του ἐκδρομῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν ἐπιστημῶν εἶχον ὑπολειφθῆ ἐν τῇ κεφαλῇ του ποικίλα, ἀδιάτακτα, ἀλλὰ πλουσιοπάρχοι γνώσεις, φιλολογικὸν τι ἥριε ἢ ἥριε, μὲ τὸ ὅποιον κατὰ τὴν πρώτην συνάντησιν ἡδύνατο εὐκόλως νὰ ἐκθαμβώσῃ εὐπιστὸν τινὰ ἀκροατήν. Ἐνησχολεῖτο ὡσαύτως μὲ τὴν ἀνάγνωσιν φιλοκαλλιτεχνικῶν ἔργων, ἐγνώριζεν ὀλόκληρα ποιήματα ἐκ μνήμης, καὶ ἐπειδὴ ἡμέραν τινὰ συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ γείνη καὶ αὐτὸς ποιητής, φανταζόμενος ὅτι δύναται τις νὰ ἐκμάθῃ τὴν ποίησιν ὅπως καὶ τὴν τέχνην τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, ἦσαν εἰς αὐτὸν γνωσταὶ πᾶσαι αἱ θεωρίαι τῆς ποιητικῆς τέχνης. Δυσκόλως ἡδύνατό τις νὰ εὕρῃ εὐστοχώτερον καὶ ἄξιοτερον κριτικὸν τοῦ κόμητος Μαριᾶνου, διότι ἀκριβῶς ἐκείνο, τὸ ὅποιον ἦτο ἐλάττωμα τοῦ πνεύματός του, καθίστα αὐτὸν ἱκανὸν νὰ ἀντιλαμβάνηται ταχέως τῶν ἀρνητικῶν πλευρῶν παντὸς πράγματος, ἐν τε τῷ βίῳ καὶ ἐν τῇ φιλολογίᾳ. Ὁ κόμης Μαριᾶνος ἠσθάνετο πραγματικὴν ἡδονὴν παίζων τρόπον τινὰ μὲ τὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια ἐβλεπε δι' ὅσον δὴποτε πρᾶγμα κατενθουσιωμένῳ. Ἀμέσως ἤρχιζε νὰ ψυχραίνει τὸν ἐνθουσιασμόν των, νὰ ἀντιλέγῃ, νὰ παριστᾶ μὲ τὰ σκοτεινότερα χρώματα ὅτι εἰς τοὺς ἄλλους ἐφάνετο λαμπρὸν καὶ ἐξαισίον. Γνωστός τις εἶπε ποτε περὶ αὐτοῦ προσφυστάτα, ὅτι ὁ κόμης Μαριᾶνος εὕρισκε μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τὸ νὰ πτύῃ ἐντὸς τῶν πινακίων, ἐν οἷς οἱ ἄλλοι ἔτρωγον. Ἐπραττε τοῦτο μετὰ τοσοῦτου ζήλου, μετὰ τῆς σαύτης προκαταλήψεως, μετὰ τοσοῦτον πυρετώδους ζήσεως ὥστε ἡδύνατό τις νὰ πιστεῖσῃ ὅτι εἶχε πεποίθησιν εἰς τοὺς ἰδίους του λόγους, ἐνῶ ὁ αὐτὸς πολλάκις κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν περιεγέλα καὶ ἐσκωπτε καὶ ἑαυτὸν καὶ πάντας τοὺς ἄλλους, ὅσους εἶχε προσελύσῃ εἰς τὴν γνώμην του καὶ μεταπίσει. Ἐκαστος ἠναγκάζετο νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Μαριᾶνος, προσκρούων καὶ εἰς τὴν μᾶλλον δεδικαιολογημένην κριτικὴν, δὲν παρέλειπε νὰ ἀντεπεξέλθῃ κατ' αὐτῆς ὅπως ὑπερασπίσῃ ἐκείνο, τὸ ὅποιον εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον ἐφάνετο εἰς ἄκρον ἀπίθανον. Πράγματι ὅμως ὅλα τὰ ζητήματα, τὰ ὅποια προέβαλλε καὶ διὰ τὰ ὅποια ἐφάνετο ἐξαπτόμενος, τῷ ἦσαν ἐντελὸς ἀδιάφορα. Ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του ἔλεγε: chi lo sa? Τὸ ἰταλικὸν chi lo sa ἦτο διὰ αὐτὸν τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς σοφίας. Τοῦτο ὅμως οὐδόλως ἐκάλυεν αὐτὸν, πρὸς διακοπὴν τῆς ἀνίας του, νὰ ἀγωνισθῆ, καὶ νὰ κτυπηθῆ ἀκόμη, χάριν ἐκείνου, τὸ ὅποιον αὐτὸς ὁ ἴδιος οὐδόλως ἐπίστευε. Συνήπτε πολὺ εὐκόλως γνωριμίας, ἀκόμη δὲ καὶ ἐγκαρδιωτάτας φιλίας, κατ' ἀρχὰς ἐπιζητῶν ὀχληρᾶς ξένα πρόσωπα καὶ προσκολλώμενος εἰς αὐτὰ ὡς βδέλλα, πρὸ πάντων εἰς ἐκείνους ὁτινες δὲν ἐπλησίαζον αὐτὸν οἰκτιροῦσιν — εἶτα δὲ καταλαμβάνομενος ὑπὸ κόρου, ἐγκατέλειπεν αὐτοὺς τρόπον τινὰ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, χωρὶς οὐδὲ κἂν νὰ τοὺς ἀποχαίρεισιν. Ἀφοῦ ἐζήτησε τινὰ μέχρι τῆς τελευταίας ἰκμάδος καὶ ἤρχιζε κατόπιν νὰ τὸν βαρύνεται, τὸν ἔρριπτεν ὡς τὸ κέλυφος ἐκπιεσθέντος λεμονίου καὶ τὸν ἐποδοπάτει. Ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς φιλίας εἰς τὸ μῖσος ἦτο δι' αὐτὸν ἐκτάκτως εὐχερής· μία λέξις, ἡ ἐλαχίστη σύγκρουσις ἤρκει, ὅπως διακόψῃ καὶ τὴν στενοτέρω φιλίαν.

Ἐξαιρέσει των ὀλίγων ὠρῶν τῆς ἀνυπομονησίας καὶ τῆς μανίας, καδ' ὡς ὠμοίαιζε πρὸς τὸν αἰχμάλωτον ἐλέφαντα, ὅστις θραύει τὰς ἀλύσεις του καὶ ποδοπατεῖ τὰ πάντα — ὁ κόμης Μαριᾶνος ἦτο ὁ εὐπροσηγορώτερος καὶ εὐγενέστερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου. Ἐίχε προσελκυστικὸν καὶ εὐγενικὸν ἐξωτερικόν, ἦτο εὐτράπελος, ἐκινεῖτο ἐλευθέρως καὶ ἀτη-

μελῶς, εἶχε τρόπους τῆς ὑψηλῆς συναναστροφῆς, καὶ ἂν ἐνίοτε, λημονῶν ἑαυτὸν, ἐφέρετο σκαιῶς καὶ ἀπειροκάλως, τοῦτο συνέβαινε κατὰ τοὺς προμνημονευθέντας παροξυσμούς. Ὁ Ἀδριανὸς τὸν ἐγνώριζεν ἀπὸ πολλοῦ· εἶχον ζῆση ὡς φίλοι, ἀν καὶ ὄχι μὲ πολλὴν οἰκειότητα, οὕτως ὥστε οἱ δύο παιδικὸι σύντροφοι, μετὰ παρέλευσιν τοσοῦτων ἐτῶν, ἡδύνατο νὰ ὦσιν αἰνίγματα ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον. Ὁ Μαριᾶνος, ὅστις πάλιν ἐστενοχωρεῖτο ἀλλ' ἔνεκα τοῦ κλίματος καὶ τῆς ἐλευθερίας ἤθελε νὰ μείνῃ εἰσέτι ἐν Ἰταλίᾳ, διότι ἐνταῦθα δὲν ἐδεδεσμεύετο ἀπὸ κοινωνικοὺς λόγους, εἶχεν ἤδη ἀποφασίσῃ ἐκ τῆς ἀπελπισίας του, νὰ λάβῃ μαθήματα γλυπτικῆς ἢ ζωγραφικῆς, ὅτε αἰφνης ἔμαθε τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ ἀνεσκήρτησεν. Ἐίχεν ἀκούσῃ πολλὰ περὶ αὐτοῦ, διότι ἀκόμη καὶ τότε, πρὶν ἢ ὁ ποιητὴς δημοσιεύσῃ τὸ παραμικρὸν καὶ γείνη γνωστὸς εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον, ἐγένετο πολὺς λόγος περὶ αὐτοῦ ὡς περὶ δαμονίου τινὸς πνεύματος, τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ ἐπισκοπήσῃ πᾶν ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐξυμνεῖτο καὶ ἐθαυμάζετο. Μὲ τὸ ποίημα τοῦ Ἀδριανοῦ ἐλέγετο ὅτι ἐμελλε νὰ ἀρχίσῃ νέα ἐποχὴ ἐν τῇ φιλολογίᾳ. Ὅσοι εἶχον ἀκούσῃ τι ἐκ τοῦ ποιήματος, καὶ ἄλλοι πάλιν ἐξ ἀκοῆς παρὰ τρίτων προσώπων, ἔλεγον κοινοτοπίας, ἐδημιουργοῦν μύθους, ἐπλαττον θαύματα. Καίτοι ὁ Ἀδριανὸς οὐδέποτε εἰς οὐδένα εἶχεν ἀναγνώσῃ τεμάχιόν τι ἐκ τοῦ ποιήματος του καὶ μόνον σπανιωτάτα ἀπήγγελλε τὸ πολὺ δύο ἢ τρεῖς στίχους, ἐφλυαροῦντο πολλὰ περὶ ἐπεισοδίων τοῦ ποιήματος ἐκ τῶν ὁποίων, ὡς ἐλέγετο, πολλοὶ ἐλιποθύμησαν, γυναῖκες εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ σπασμῶν, φρόνιμοι καὶ ψυχροάμοι ἄνδρες εἶχον σχεδὸν παράφρονήσῃ καὶ περιπέσῃ εἰς ἔκστασιν. Εἰς ὅσα ὀλιγωτέρως ἦτο γνωστὸν τὸ μὴ γεννηθὲν εἰσέτι ἀριστοτέχνημα, τοσοῦτω ἐλευθερώτερον ἡδύνατο νὰ διαδίδωνται αἱ μᾶλλον ἐξωγκωμένα φήμαι, τὰς ὁποίας οὐδεὶς ἡδύνατο νὰ ἐξελέγξῃ. Καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὸς ἀκούσιως συνετέλεσε οὐκ ὀλίγον εἰς τὸ νὰ δώσῃ εἰς τὸ ἔργον μυστηριώδη τινὰ καὶ θαυμασίαν φυσιογνωμίαν. Ὁ Ἀδριανὸς ἔζη ὡς φυγάνθρωπος, μετ' οὐδενὸς ἀναστρεφόμενος ἐρημίτης, ἦτο πρὸς τοὺς λεπτοφύης καὶ ἀσθενικός· ἀληθῶς προφήτης μὲ ἀκτινοβολοῦντα στέφανον. Αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἀκούσῃ ὅτι εἶνε μέγας ποιητὴς παρετήρουν αὐτὸν μετὰ συγκινήσεως καὶ αἱ καρδίαι των ἐπαλλον συμπληρητικῶς ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁ Ἀδριανὸς ἐζητεῖτο καὶ ἐπεδιώκετο, ἐφάνετο ὅμως ὅτι ἀπέκρουεν ἀπ' ἑαυτοῦ τὴν προσφερομένην αὐτῷ λατρείαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅτι περιεφρόνει τὰς ἐπιδοκιμασίας τοῦ κοινῆ καὶ ὅτι ἴστατο ἐπὶ ἀπροσίτου ὕψους. Δηγοῦντο περὶ αὐτοῦ πληθεὺς παντοειδῶν ἰδιοτροπιῶν πρωτοτυποτάτων. Ἐκυκλοφῶρον διὰ λογαριασμόν του παντὸς εἶδους ῥητά, σαρκασμοί, σκώμματα κοπτερώτατα, ἀνηλεῆς ἐπικρίσεις, προφητεῖαι καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐκ τοιούτων συνήθως ἀρχικῶν ὕλων μὲ χρώματα Ἰρεως συνίστανται οἱ ἀκτινοβολοῦντες στέφανοι, εἰς ἐκ τῶν ὁποίων περιεβαλλεν ἡδὴ τὴν κεφαλὴν τοῦ μέλλοντος προφήτου. Πρὸς τοῦτο δὲν τὸν ἐβλαπτε καθόλου, ὅτι ἦτο ὠραίος, νέος, φιλάσθενος καὶ φυγάνθρωπος.

Ὁ κόμης Μαριᾶνος ἐθεώρει ὡς εὐτύχημα νὰ συναναστραφῇ μετ' ἀνδρὸς τοσοῦτον ἐνδόξου καὶ διὰ τῆς φιλίας ταύτης νὰ ἐξασφαλίσῃ τρόπον τινὰ δι' ἑαυτὸν μέρος τῆς μελλούσης τοῦ ποιητοῦ ἀθανασίας. Ἠλπίζε μάλιστα ὅτι ὁ Ἀδριανὸς θὰ τὸν λάτρευεν ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν καὶ θὰ τῷ μετέδιδεν ἐκ τῆς μεγαλοφυΐας του. Μόνος του δὲν ἦτο ἱκανὸς διὰ τίποτε, ἀλλὰ παροτρυνόμενος, ἐρεθιζόμενος, παρασυρόμενος ἡδύνατο νὰ ἀνεγερθῆ, νὰ ἀνυψωθῆ.

Ἀκούσας περὶ τοῦ παλαιοῦ του φίλου ἤρχισεν ὁ κόμης Μαριᾶνος πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ συλλέγῃ τὰ προπαρασκευαστικὸν ὕλικόν. Ἐζήτησεν ἀκριβεῖς πληροφορίες, ἐδέχετο μετ' ἀπληστίας πᾶσαν εἰδήσιν, δυναμένη νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγία. Ἦδη ἐπίστευεν ὅτι ἐσχημάτισε περίπου ἰδέαν τινὰ περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, εἰς τὸν ὅποιον ἐμελλε νὰ παρουσιασθῆ ὡς ὁδηγὸς καὶ σύντροφος, ὡς Πυλάδης.

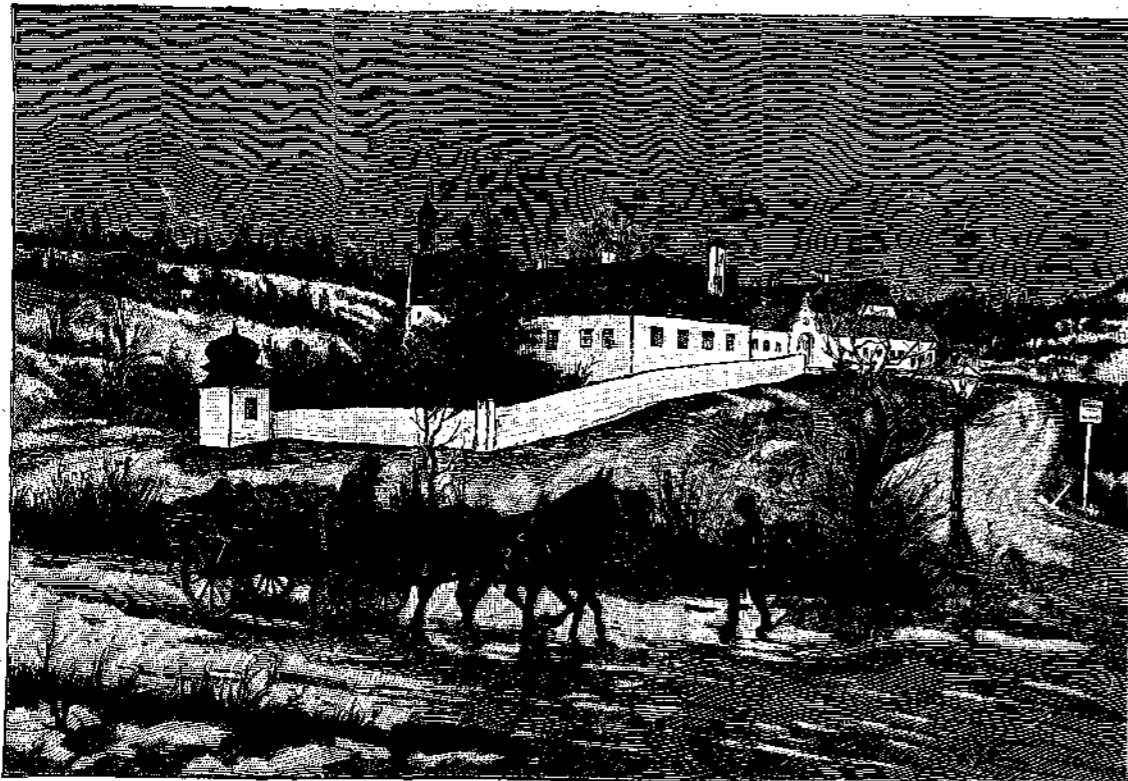
Ὁ Ἀδριανὸς διέμενε ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς μητρὸς του ἐν τῇ μικρᾷ του κατοικίᾳ ἐν Σορρέντῳ, ἀναπαυόμενος καὶ σκεπτόμενος περὶ τοῦ ποιήματος του καὶ περὶ τοῦ εἰς τὴν Ἀνατολὴν ταξιδίου του, ὅτε ὁ Μαριᾶνος ἔκρουσε τὴν θύραν. Ἡ οἰκοδέσποινα, γυνὴ μεσαίας ἡλικίας, ἀνήσυχος καὶ δύσπιστος, διδαχθεῖσα μάλιστα ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ Ἀδριανοῦ νὰ εἶνε προσεκτικὴ καὶ ἀγρυπνος, ἀπηγόρευσε τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸν μετὰ τινος ἀδθαδεῖας προχωροῦντα Μαριᾶνον.

— Che! Che! che! — ἀνεφάνησε κλειούσα τὴν θύραν. — Ὁ κύριος Πολωνὸς εἶνε πολὺ ἀρρωστος, δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐπισκέψων, ὁ ἰατρὸς τῷ ἀπηγόρευσε νὰ δέχεται ξένους.

Ὅσα περισσότερον ὁ κόμης Μαριᾶνος ἐπέμενε νὰ εἰσέλθῃ, τόσῳ πεισματωδέστερον ἐμπόδιζεν εἰς αὐτὸν τὴν εἰσοδὸν ἢ ἐξωργισμένη κυρία Κόστα, τοποθετούμενη πρὸ τῆς θύρας. Ὁ κόμης ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ἐσχάτον μέσον, προφασιζόμενος ὅτι ἔχει νὰ ὀμιλήσῃ μετὰ τοῦ Ἀδριανοῦ περὶ σπουδαιότητας τινὸς ὑπόθεσεως, ἢ παράλειψις τῆς ὁποίας θὰ συνεπήγετο σπουδαίαν ἀπώλειαν. Τοιοῦτοτρόπως ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ ἐγχειρίσῃ εἰς τὸν Ἀδριανὸν τὸ ἐπισκεπτήριόν του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψε μετὰ σπουδῆς ὀλίγας κολακευτικώτατας λέξεις διὰ τὸν Ἀδριανὸν, ἐμπνευσθείσας κατὰ τὰ φαινόμενα ἐκ τῆς ἐγκαρδιωτάτης πρὸς αὐτὸν ἀγάπης. Ὁ ποιητὴς ἦτο μόνος, τεθλιμμένος, καταβεβλημένος. Συνειθισμένος εἰς τὰς φιλοστόργους περιποιήσεις καὶ περιθάλψεις τῆς μητρὸς, ἠσθάνετο τὴν ἔλλειψιν προσφιλοῦς προσώπου, δυναμένου νὰ τῷ παράσχῃ ἐγκαρδιὸν ὑποστήριξιν. Τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ κόμητος ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὡς οὐράνιον δῶρον. Ὁ ἐπὶ τοῦ δαμονίου πνεύματος ἐπαγρυπνῶν ἄγγελος ἐπεμφεν αὐτῷ φίλον, συγγενὴ ψυχῆν, λάτρην. Ὁ Ἀδριανὸς διέβλεπεν ἐνταῦθα τὸν δάκτυλον τῆς θεῖας προνοίας, οὐρανίαν χάριν, σωτηρίαν. . . Πρὸς μεγίστην ἐκπλήξιν τῆς εἰσέτι γογγυζούσης κυρίας Κόστα ἀνεσκήρτησεν ὁ Ἀδριανὸς ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἐπισκεπτηρίου μετὰ κραυγῆς χαρᾶς ἐκ τῆς κλίνης καὶ ἐτρέξεν ἡμίγυμος πρὸς συνάντησιν τοῦ κόμητος. Ἡ οἰκοδέσποινα, ἣτις οὐδέποτε εἶχεν ἰδῆ αὐτὸν τεταραγμένον, βλέπουσα τὸν ἐγκαρδιὸν χαίρετισμὸν συνέλαβε τὴν ἰδέαν, ὅτι συνεδέοντο ὑπὸ τρυφερωτάτης, ἀδελφικῆς ἀγάπης ἢ στενοτάτης συγγενείας· τοσοῦτον συγκινημένοι περιεπτύχθησαν ἀλλήλους. Αἱ ψυχικαὶ αὐτῶν διαθέσεις, τὸ χαμηλὸν διαπασῶν τῆς φιλίας των ὑψώθη κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατὰ τινος τόνους. Ἀμφότεροι εἶχον τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἶχον ζῆση ποτὲ ὡς ἀδελφοὶ καὶ ὅτι ἡ νέα σύνδεσις τῆς φιλίας ἦτο ἡ ἐξακολούθησις παρελθουσῶν ἡμερῶν καὶ ἡ συνένωσις δύο ψυχῶν εἰς ἓν σῶμα. Καὶ αὐτὸς ὁ σκεπτικὸς φιλόσοφος ἦτο ἀνυψωμένος καὶ συγκινημένος, ἐκάτρω δὲ ἠσθάνετο ὅτι εἶχεν ἀνάγκην τοῦ ἐτέρου. Ὁ κόμης προσεῖλκε τὴν ἀγάπην τοῦ Ἀδριανοῦ διὰ τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τοῦ σεβασμοῦ, ὃν ἐδείκνυε πρὸς αὐτὸν, τὸ δὲ κάτωχρον, ὠραῖον καὶ πράγματι εὐφύων ἐμφάνισεν πρόσωπον τοῦ ποιητοῦ, οἱ σοβαροὶ λόγοι του, τὸ μελαγχολικὸν καὶ ἐνδόμυχόν τινα πικρίαν ἐκφράζον μειδιάματά του, ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ σχεδὸν ἱερατικὴ μορφή του ἐνεποίουν ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ Μαριᾶνου. Πρὶν ἢ προφθάσῃ ὁ κόμης νὰ θεωρήσῃ πάντα

ταῦτα ὡς γελοῖα καὶ νὰ τὰ περιπαίξῃ, ἔμεινε προστανεύων τὸν ποιητὴν μετ' ἐκτάκτου καὶ ἀσυνήθους περιεργείας, ἥτις προσελάβανε τὴν ὄψιν βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ.

Ὁ Ἀδριανὸς κατῴκει ἐν τινὶ μικρᾷ ἐπαύλει παρὰ τῆ ὁδῷ τῆ ἀγοῦσῃ πρὸς τὸ Castellamare, σχεδὸν ὀπισθεν τοῦ Σορρέντου, ἀλλὰ πλησιέστατα εἰς τὸ ἐξαιρετὸν ξενοδοχεῖον τοῦ Signor Tramontana. Ἡ μικρὰ οἰκία ἴστατο ἀπομονωμένη, εἰς δὲ τὸ ἐπάνω πάτωμα κατῴκει μία ἀγγλικὴ οἰκογένεια. Αὐτὸς καὶ ἡ μήτηρ του εἶχον δωμάτιά τινα ἰσόγαια καὶ ἓνα ἐξώστην βλέποντα πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ σχεδὸν κρεμάμενον ὑπεράνω τινὸς ὑπὸ βράχων προτειχισμένου βαράθρου. Ἀπὸ τῶν παραθύρων ἐφαίνετο μακρὰν ὁ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗ ΕΠΑΥΛΙΣ ΜΑΥΕΡΛΙΓΓ.

γλαυκόχρους κόλπος τῆς θαλάσσης, ὁ υπο μικρᾶς τινος νεφέλης καλυπτόμενος Βεζούβιος, τὰ λευκὰ οἰκοδομήματα τῆς Νεαπόλεως, καὶ εἰς μερακρυσμένας, μετὰ τοῦ ὀρίζοντος συγχεομένας ἀποστάσεις τὰ μέλανα ἀλευτικὰ πλοιάρια, ὡσεὶ κολυμβῶντα ἐν τῷ ἀέρι. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς μητρὸς ὁ Ἀδριανὸς ἔμεινε ἐν τῇ αὐτῇ κατοικίᾳ ἥτις δι' αὐτὸν ἦτο παρὰ πολὺ εὐρύχωρος. Δὲν ἤθελε νὰ ἐπιφέρῃ οὐδεμίαν τροποποίησιν, διότι ἐσκόπευεν ὅσον οὕτω νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὴν Ἀνατολήν. Ἡ ἀνοιξὶς ἦτον ἤδη καυματώδης καὶ πνιγρὰ, οἱ τάπητες εἶχον ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τῶν με μωσαϊκὰ κεκοσμημένων δαπέδων, καὶ τὰ παραθυρόφυλλα ἔμενον καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καταβιβασμένα, ὡς διατηρῶνται δροσερὰ τὰ δωμάτια. Ἐν τοιοῦτῳ σιμόφωτι ἐπανεῖδον ἀλλήλους οἱ δύο παλαιοὶ σύντροφοι μετὰ τσαυτὰ ἔτη ὡς ἐγκαρδιώτατοι φίλοι καὶ ἀμφοτέρω ἡσθάνοντο ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς.

„Ἀλλὰ πῶς ἔμαδες ὅτι εἶμαι ἐδῶ, ἀγαπητὲ κόμης;“ ἠρώτησεν ὁ Ἀδριανὸς μετὰ τοὺς πρώτους χαιρετισμοὺς.

„Δὲν εἶμπορῶ νὰ ἐννοήσω! Ἐδῶ δὲν με γνωρίζει κανεὶς· οὐδεὶς δύναται νὰ προφέρῃ τὸ οἰκογενειακὸν μου ὄνομα.

Ἀποφεύγω πᾶσαν συγκοινωνίαν με τοὺς ἀνθρώπους καὶ με τὸν κόσμον.“

— „Αἱ!“ ἀπεκρίθη ὁ Μαρϊανὸς γελῶν, „νομίζεις ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ μείνῃς ἀγνωστὸς εἰς ὅλον δῆποτε μέρος! Ὁ ποιητὴς, τοῦ ὁποίου ἡ δόξα ἀντηγεῖ ἐξ ὅλων τῶν στομάτων, δὲν δύναται νὰ μείνῃ κεκρυμμένος. Ὁμοιάζει πρὸς τοὺς ἁγίους, τοὺς ὁποίους ἀναγνωρίζομεν ἐκ τοῦ περι τὴν κεφαλὴν τῶν χρυσοῦ στεφάνου. Αἱ καρδίαι ὅπως καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ σὲ ἀκολουθοῦσι.“

Ὁ Ἀδριανὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἤχουν εὐαρέστως οἱ λόγοι τοῦ κόμητος, ὕψωσε σπασμωδικῶς τοὺς ὤμους.

„Ποιητὴς!“ ἀνεφώνησε „Δὲν ἔχω ἀκόμη κανὲν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τούτου, τὸ ὁποῖον κατήντησε πάρα πολὺ

κοινὸν καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι εἶνε ταυτοσήμαντον μετὰ τὴν ἱερωσύνην. Οὐδεὶς ἤκουσεν εἰσέτι οὔτε τρεῖς ἐκ τῶν στίχων μου, οὐδεὶς ἐγνώρισε τὰς ἰδέας μου, οὐδεὶς με εἰξέυρει.“ Ὁ,τι συμβαίνει ἐν τῇ ψυχῇ μου, γνωρίζει μόνος ὁ Θεὸς καὶ — ἐγώ.“

Ὁ Μαρϊανὸς ἠεροῦτο μετὰ περιεργείας, μετὰ προσοχῆς καὶ μετὰ σεβασμοῦ.

„Ἡ ποίησις, ἀγαπητὲ μου Ἀδριανέ“ ἀπήντησε μετὰ σπουδαιότητος, „ἔχει διαπεραστικὴν ὁσμὴν, ὑπὸ τῆς ὁποίας προδίδεται. Δύναμαι νὰ σοὶ ἐγγυηθῶ, ἀνευ κολακείας, ὅτι ἡ vox populi ἔχει ἤδη προορίσῃ διὰ σέ, συνεπεία ἀλανθάστου τινὸς προαισθημάτων τὴν πρώτην θέσιν ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου καὶ ἐν γένει ἐπὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ Παρνασσοῦ, πλησίον τοῦ Γκαίτε καὶ τοῦ Βύρωνος. Ἡ ἀποκάλυψίς σου ἔχει ἤδη προφητικῶς ἀναγγελθῆ εἰς τὸν κόσμον.“

Ὁ Ἀδριανὸς ἐδέχθη τὸ θυμιατὸν τούτου μετ' ἀδιαφορίας, ὡς τὸ λίθινον εἶδωλον, ὅπερ οἱ λάτραι θυμιῶσι.

„Μοὶ φαίνεται παράδοξον.“ ἀπήντησεν „Εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ἀπὸ δεκαετίας καὶ ἐπέκεινα μετὰ τὸν αἰμάτηρον

ἰδρώτα τοῦ προσώπου μου ἐργάζομαι εἰς τὸ γιγαντιαῖον τοῦτο ποίημα, ὅτι αἰσθάνομαι ἐν ἑμαυτῷ τὸ ἱερὸν πῦρ, τὸν ἐνθουσιασμόν, καὶ ἀκούω τὴν φωνήν, ἥτις με καλεῖ καὶ με προστάσσει νὰ ἀνοίξω τὸ στόμα καὶ τὴν καρδίαν, ἔστω καὶ ἀν πρόκηται νὰ λιθοβοληθῶ διὰ τοῦτο. Ὅλα ταῦτα εἶναι ἀληθινὰ, ἐν τούτοις ὅμως αἱ πολὺ μεγάλα προσδοκίαι αἰτίνες προπαρασκευάζουσι τὸν θρίαμβον, δύνανται καὶ νὰ κατασυντρίψωσιν — αἱ πολλαὶ ἐλπίδες διαφεύδονται πολλάκις. Ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία αἰωρεῖται ἀκατάσχετος ὑψηλότερα ἢ ὅσον δύναται νὰ μεταρσιωθῇ καὶ ἡ μεγίστη μεγαλοφυΐα. Ἐκ τοῦ ὕψους ἐκείνου νὰ καταπέσῃ τις ὡς Ἴκαρος, εἶνε πλέον ἢ θάνατος, εἶναι αἰσχος!“

Ὁ Μαρϊανὸς διέκοψεν αὐτὸν, καθεστῆς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— „Παῦσαι! μὴ θίξωμεν τώρα τὸ ζήτημα τοῦτο, μὴ τὸ ἐξαντλήσωμεν ἐπὶ ποδὸς καὶ ἐπιπολαιῶς. . . θὰ ἦτο βεβήλωσις. Ἐλπίζω νὰ μείνω μαζὴ σου πολὺν καιρὸν, ἐπομένως δυνάμεθα νὰ διαλεχθῶμεν περὶ τῶν μεγάλων ζητημάτων τῆς τέχνης ἀνέτως, βραδέως, à tête reposée. Τώρα

να μοὺ διηγηθῆς περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου. . . Πῶς αἰσθάνεσαι τὴν ὑγίαν σου; Διατί μένεις ἐν Ἰταλίᾳ; Εἶσαι ἀσθενής;“

„Πολὺ ἀσθενής δὲν εἶμαι“, ἀπήντησεν ὁ Ἀδριανὸς με χαμηλωμένον βλέμμα. Ἄλλως τε δὲν εἶνε εὐκόλον, ἐν τῇ ἀνωμάλῳ καταστάσει, εἰς ἣν ἐμβάλλει ἡ ἐμπνευσις καὶ ἡ ποίησις, νὰ μείνῃ τις σωματικῶς ὑγιής. Ὅστις καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἀναγκάζεται νὰ μεθύῃ, πάσχει φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐκ τῶν συνεπειῶν τῆς μεθύης· τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ βίου μου περιφέρομαι μεθυσμένος, ἀν ἔχι ἐκ τοῦ οἴνου· ἀλλ' ἐκ τῆς ποιήσεως, ἡ ὁποία καίει περισσότερο παρὰ ὁ οἶνος lacrimae Christi καὶ παλαιὸς Φαληρῶς. Ἄλλως τε ὑποφέρω μᾶλλον πνευματικῶς ἢ σωματικῶς. Μὲ ἐννοεῖς. Τὸ πάθος τοῦτο εἶναι ἡδονὴ καὶ βάσανος συγχρόνως.“

Ὁ Μαρϊανὸς ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν: „τετριμμένη φράσις“ καὶ προσέθηκε μεγαλοφώνως:

„Ἐξ ὅλων τούτων συμπεραίνω, ὅτι ἡ ἐργασία πρέπει νὰ πλησιάζῃ εἰς τὸ τέλος τῆς! Τόσα ἔτη!“

(ἔπειτα συνέχεια.)

1. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΚΟΠΠΕ, μετὰ σχετικῆς βιογραφίας ἐν σελ. 33.

2. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ ΑΡΧΙΔΟΥΞ ΡΟΔΟΛΦΟΣ, μετὰ σχετικῶ ἄρθρου ἐν σελ. 37.

3. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΛΟΥΙΖΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΚΑΙ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΡῶ SANSSOUCI 1806. Εἰκὼν ὑπὸ Fritz Martin (ἐν σελ. 41). Εἰκὼνα καθαρῶτάτης καὶ ἀμιγροῦς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας ἐν τῇ ἡγεμονικῇ αἰθουσίᾳ παρουσιάζει ἡμῖν ἐν ταῦθα ὁ καλλιτέχνης. Ἡ νεαρὰ καὶ περικαλλῆς μήτηρ διακόπτει ἐπι στιγμὴν τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἤρχισε νὰ γράφῃ, καὶ στρέφεται πρὸς τοὺς δύο μικροὺς μαχητάς, οἵτινες κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς μελανολεῦκου σημαίας, προπαρασκευάζουσι τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς ἐχθρικής δυνάμεως. Μετὰ ζήλου σκοπεύει ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου Φρειδερίκος Γουλιέλμος καὶ μετ' ἐντεταμένης προσοχῆς περιμένει ὁ μικρὸς πρίγκηψ Γουλιέλμος τὴν καταστρεπτικὴν ἐνέργειαν τοῦ πυροβόλου. Μετὰ βλέμμα εὐτυχισμένης μητρικῆς στοργῆς ἀτενίζουσιν οἱ ὄφραλοι ὀφθαλμοὶ τῆς Λουίζης τὰ προσφιλῆ τῆς τέκνα, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν τῆς ἐκφράζει συγχρόνως μεγάλην σοβαρότητα. Ἡ χεὶρ κρατεῖ εἰσέτι τὴν γραφίδα — ἥτις πρὸ μικροῦ περιέγραφεν ἴσως εἰς τὸν μακρὰν ἀπόντα πατέρα τὴν ὁσημέραι σοβαρωτέραν καθισταμένην θέσιν τοῦ νεαροῦ βασιλικῶ ζεύγους, τὴν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μᾶλλον ἀναπόφευκτον γινομένην κήρυξιν τοῦ πολέμου κατὰ τοῦ μισητοῦ καὶ φοβεροῦ αυτοκράτορος, ὅστις ὡς αἰματηρὸν μετέωρον ἀνέτειλεν ἐκ δυσμῶν, ἐπιφέρειν θάνατον καὶ ὄλεθρον εἰς τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς λαοὺς. Εἶχεν ἰσχυροὺς λόγους νὰ φοβῆται καὶ νὰ μερμνῶ, ἡ εὐγενής βασι-

λισσα, διότι ὁσημέραι ἀπειλητικώτερα συνεπικυνοῦντο τὰ νέφη, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἔληγεν ὁ φαῖδρος καὶ εὐφρόσυνος βίος ἐν Sanssouci, ἐνθα οἱ παῖδες ἐπαίζον παρὰ τοὺς πόδας τῆς, ἐνθα ἀπῆλθε μετὰ τῶν τέκνων καὶ τοῦ συζύγου ἀκραιφνοῦς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας. Ἡ ἀτυχῆς μάχη ἐν Ἰένα κατέστησεν αὐτοὺς πάντας φυγάδας. Κατὰ πρώτον ἐν Königsberg, εἶτα δὲ παρὰ τὸ ἀκρότατον ἀνατολικὸν μεθόριον τοῦ ἀπολεσθέντος βασιλείου, ἐν Memel, ἔζη τὸ βασιλικὸν ζεῦγος ὑπὸ παντοίας στερηθείας, καὶ ἐνταῦθα ἡ ἐξοχος γυνὴ μετὰ τὴν ἐνθουσιῶδῃ καρδίᾳ καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀκράδαντον πεποιθήσιν τῆς πολλακίς ἀνώρθωσε καὶ ἐστερέωσε τὸν ἄθυμον καὶ ἀπεγνωσμένον βασιλέα. Ὡς φωτεινὸν μετέωρον ἴσταται μετὰ τῶν συγχρόνων αὐτῆς ἡ ἐξοχος βασίλισσα, ἥτις μετὰ τῶν ὑψίστων πνευματικῶν δώρων συν-ἔδεε σταθερότητα χαρακτήρος, σπανιωτάτην ἀρετὴν κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τῆς ἠθικῆς καὶ ὀλικῆς ἀθλιότητος ἐν Γερμανίᾳ.

4. ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗ ΕΠΑΥΛΙΣ ΜΑΥΕΡΛΙΓΓ, εἰκὼν ἐν σελ. 44. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς „Κλειῶς“ παραθέτομεν τὴν εἰκὼνα τῆς κυνηγετικῆς ἐπαύλεως Μαυερλιγγ, ἧκου ἀπέθανεν ὁ διάδοχος τῆς Αὐστρίας ἀρχιδουξ Ρόδολφος. Ἡ ἔπαυλις, κειμένη παρὰ τὸ Βάδεν οὐ μακρὰν τῆς Βιέννης, ἦτο ἀρχῆθεν μοναστήριον, περιήλθε δὲ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ πρίγκηπος, ὅστις καὶ συχνάκις μετέβαινε μετὰ τῶν στενοτέρων φίλων του εἰς αὐτὸ ὅπως θηρεύῃ. Ἡ ἔπαυλις καίτῃ ἐπὶ μαγευτικωτάτης θέσεως, λέγεται δὲ, ὅτι ἡ ἀρχιδουκίσσα Στεφανία, καταβελθθεῖσα ἐκ τῆς λαμπρᾶς φώσεως, ἀνεφώνησέ ποτε: „ἐνταῦθα ἐπεθύμουν νὰ ζήσω“ ὁ δὲ Ρόδολφος „ἐνταῦθα ἐπεθύμουν ν' ἀποθάνω.“ Καὶ ἡ ἐπιθυμία του ἐξετελέσθη.

Ίαπωνικόν τίϊον. Ἡ ἐκ τῆς Ἰαπωνίας ἐξαγωγή τῶν βαίνει ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος αὐξανόμενη. Κατὰ τὸ ἔτος 1859, καθ' ἃ τὸ πρῶτον ἡ Ἰαπωνία ἠνεώθη διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριον, ἡ ἐξαγωγή τῶν συνεισποσθέντων εἰς 20,000 λίτρων ἐνῶς κατὰ τὸ ἔτος 1887 ἀνήλθεν εἰς 22,500,000 λίτρων.

Τὸ μικρότατον βασίλειον. Το σμικρότατον πάντων τῶν ἀνεξεργημένων βασιλείων εἶναι καθ' ἃ τα φαινόμενα νησίδιόν τι ἐκ τοῦ παρα τῆ ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς συμπλέγματος τῶν νήσων Comoro. Ὁ μονάρχης τοῦ κρατιδίου τούτου ἐπιβαίνει ἐπὶ ἐκάστου πλοίου, προσωριμῶς ἐπιβαίνοντι τῇ νήσῳ, καὶ παρακαλεῖ τοὺς ναυτὰς ἐπιβὰς τῶν πλοίων τὰ πλοία τῶν ναυτῶν καὶ τὰ πλοῖα τῶν αἰ γυναικῶν του, ὃ δὲ πρωτοπουργὸς πωλεῖ καρδιά καὶ βανάνας εἰς τοὺς ναυτὰς.

Παραγωγή χρυσοῦ εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς. Τὰ ποσὰ τοῦ χρυσοῦ τοῦ παραγομένου εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς, δύναται νὰ ἐκτιμηθῶσι κατὰ τὰς ἑξῆς στατιστικὰς σημειώσεις. Ἐν ἔτει 1885 παρήχθησαν ἐκ μόνης τῆς Καλιφορνίας 14,570 χιλιόγραμμα (= 51,000,000 μάρκα) ἐνῶς ὁ Καναδὸς παρήγαγε 1435 χιλιόγραμμα, ἡ Κολομβία 5802 χιλιόγραμμα, ἡ Βραουλία 2000 χιλιόγραμμα, τὸ Μεξικὸν 1498 χιλιόγραμμα, ἡ Ἄργεντινὴ 118 χιλιόγραμμα, ἡ Χιλὴ 245 χιλιόγραμμα. Ὁ εἰς χρυσὸν πλοῦτος τῆς Καλιφορνίας ὑπερτερῆται μεγάλως ὑπὸ τοῦ τῆς Αὐστραλίας, διότι π. χ. ἐν ἔτει 1885 ἐκ μόνης τῆς ἀποικίας Βικτωρίας ἐξήχθη χρυσὸς ἀξίας 68,000,000 μάρκων = 29,428 χιλιόγραμμα. Μέγας εἶναι ὡσαύτως ὁ εἰς χρυσὸν πλοῦτος τοῦ ῥωσικοῦ ἐδάφους, ἴδια ἐν τῇ ἀσιατικῇ ῥωσσίᾳ, ὡπόθεν τὸ 1884 ἐξωρρήθησαν 32,829 χιλιόγραμμα χρυσοῦ. Ἐκ τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης ἡ Οὐγγαρία παράγει τὸν πλείστον χρυσὸν ἐν ἔτει 1883 παρήγαγεν ἡ χώρα αὕτη χρυσὸν ἀξίας 4,500,000 μάρκων. Ἡ παραγωγή χρυσοῦ ὅλων τῶν μερῶν τῆς γῆς ἀνήλθεν ἐν ἔτει 1862 εἰς 200,000 χιλιόγραμμα (= 700,000,000 μάρκα), ἐνῶς τὸ 1882 μόλις εἰς 177,000 χιλιόγραμμα (= 478 ἑκατομμύρια μάρκα).

Ἡ διάδοσις τῆς τηλεγραφικῆς. Ἡ ἐφημερίς τῆς Γενεύης (Journal de Genève) ἐδημοσίωσεν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος στατιστικὰ τινα περὶ τῆς ἐκτάσεως, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τινῶν ἐθνῶν ἡ ἠλεκτρικὴ τηλεγραφικὴ ὡς μέσον συγκοινωνίας. Ἐν τῇ Ἑλβετίᾳ, τῇ σχετικῶς μικροτάτῃ ταύτῃ χωρῇ, αἱ τηλεγραφικαὶ γραμμαὶ ἔλαβον ἑκτασιν 6552 χιλιόμετρον, διὰ τὰ ὅποια ἀπληθήθησαν 16,007 χιλιόμετρα σύρματος. Ἐφ' ὅσον ἔτι δυνατόν, ὑπελογίσθη ὅτι κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1880 ἠπλοῦτο ἐπὶ ὁλόκληρον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς δίκτυον τηλεγραφικῶν συρμάτων 1,800,000 χιλιομέτρων. Ἄν τὰ σύρματα ταῦτα ἦνόντο μετ' ἀλλήλων κατὰ τὰ ἄκρα ὥστε ν' ἀποτελέσωσι μίαν γραμμίν, δὴ ἦνόντο τὸ μακρότατον τοῦτο σύρμα νὰ περιβάλῃ 45 φορές καὶ ἐπέκεινα τὴν γῆν. Ὑπὸ τιν ἔσποιν τοῦ πλήθους τῶν τηλεγραφικῶν γραμμῶν, τὸ Βέλγιον κατέχει τὴν πρῶτην θέσιν, ἡ Ἑλβετία τὴν δευτέραν, ἡ μεγάλη Βρετανία τὴν τρίτην, ἡ Γαλλία τὴν τετάρτην καὶ ἡ Γερμανία τὴν πέμπτην. Ἡ μέση ἀπόστασις μεταξύ δύο τηλεγραφικῶν σταθμῶν εἶναι ἐν Ἑλβετίᾳ 6 χιλιόμετρον, ἐνῶς ἐν Γαλλίᾳ 10, ὃ χιλιόμετρον. Ὅτι ἡ Ἑλβετία ὑπὸ τιν ἔσποιν κατέχει τὴν πρῶτην θέσιν, ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐτησίων ἀποστολεμένων τηλεγραφήματων ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων, διότι ἐν Ἑλβετίᾳ ἀναλογούσιν ἐτησίως 753 τηλεγραφήματα ἐπὶ 1000 κατοίκων.

Πόσα λεπτὰ τῆς ὕρας παρήχθη ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τοῦ ἔτους 1888; Εἰμὲθα βέβαιοι ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἀναγνώστων ἡμῶν, ἐὰν ἐπρόκειτο ν' ἀποκριθῶσι εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀμέσως, πρὶν ἢ ἐπιληθῶσι τῆς ἀριθμητικῆς λύσεως τοῦ προβλήματος, δὲ ἑξετίμων τὸν ζητούμενον ἀριθμὸν πρωτόλεπτον εἰς πολλα δισεκατομμύρια. Διὰ τοῦτο εἴμεθα ἐπ' ἴσης βέβαιοι ὅτι πολλοὶ θα ἐκπλαγῶσιν ἀκούοντες, ὅτι ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως μέχρι σήμερον δὲν παρήχθη εἰσὶ εἰς τὸ δισεκατομμύριον πρωτόλεπτον. Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος εἶναι εὐκολοτάτη: 1888 x 364 ἡμέρας + 460 ἐμβολιμὸς ἡμέρας = 688,560 ἡμ.

Ὁ ἀριθμὸς οὗτος τῶν ἡμερῶν περιεῖχει 16,549 ὄρας ἢ 992,995,200 πρωτόλεπτα. Μέχρι λοιπὸν τοῦ ἐνὸς δισεκατομμυρίου ἐλλείπουσιν εἰσὶ εἰς 7,004,800 πρωτόλεπτα. Τὸ δισεκατομμύριον συμπληροῦται μόλις τῇ 28 Ἀπριλίῳ 1902 τῇ 10 ὡρᾳ καὶ 40 λ. πρὸ μεσημβρίας. Ἐὰν λοιπὸν τὰ πέντε δισεκατομμύρια φράγκων, ἅτινα ἡ Γαλλία ἐπλήρωσεν εἰς τὴν Γερμανίαν ὡς ἀποζημίωσιν τοῦ πολέμου, ἐπληθύνοντο ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως μέχρι σήμερον καὶ ἐν τῷ μέλλοντι εἰς ὄσους πέντε φράγκων καθ' ἕκαστον πρωτόλεπτον, ἡ ἀπόστεισις τοῦ ὅλου ποσοῦ δὴ ἐτελείωνεν μόλις τῇ 28 Ἀπριλίῳ 1902, 10 ὡρ. καὶ 40 πρωτὸλ. π. μεσημβρίας.

Ἐποβόριον ἀτυμπλοῖον. Ἰσπανὸς τις ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ὄνοματι Isak Peral ἐξερεῖν ὑποβλασκούδι ἀτυμπλοῖον, με τὸ ὅποδον ἤρριον ἦδη διάφορα πειράματα ἐν τῷ ὄρωμ τῆς πόλεως Cadix Πῆσαι αἱ Ἰσπανικαὶ ἐφημερίδες γράφουσι περὶ τῆς ἐφευρέσεως ταύτης τοῦ „Submarino Peral“ καὶ ὀλοῦσιν ἡ Ἰσπανία προσδοκᾷ ἐξ' αὐτῆς θαυμαστά ἀποτελέσματα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὄμως οὐδὲν γνωρίζομεν περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τούτων.

Τὰ ὄσος τῆς Εὐρώπης. Τὸ σχετικῶς μέγιστον μέρος τῆς ὀλικῆς ἐπιφανείας τῆς Εὐρώπης καλύπτεται ὑπὸ δρυμῶν καὶ δασῶν. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς Σουηδίας καλύπτεται κατὰ τὰ 39, τοῖς ἑκατόν ὑπὸ δασῶν, τῆς Εὐρωπαϊκῆς ῤωσσίας 36, τοῖς ἑκατόν, τῆς Αὐστρίας 32, τοῖς ἑκατόν, τῆς Οὐγγαρίας 28, τοῖς ἑκατόν, τῆς Γερμανίας 25, τοῖς ἑκ., τῆς Νορβηγίας 24, τοῖς ἑκ. Ἀκολούθως ἔρχονται ἡ Σερβία με 19, τοῖς ἑκατόν, τὸ Βέλγιον με 19, τοῖς ἑκ., ἡ Ἑλβετία με 18, τοῖς ἑκ., ἡ Γαλλία με 17, τοῖς ἑκ., καὶ ἡ Ἰσπανία με 17 τοῖς ἑκατόν. Ταῦταις ἔπονται ἡ Ῥωμανία με 15, τοῖς ἑκατ., ἡ Ἑλλάς με 13, τοῖς ἑκατ., καὶ ἡ Ἰταλία με 12, τοῖς ἑκατ. δασωδὴ ἐπιφάνειαν. Τελευταία δὲ ἡ Ὀλλανδία με 7 τοῖς ἑκατόν, Πορτογαλλία 5, τοῖς ἑκ., Δανία 4, τοῖς ἑκ. καὶ Ἀγγλία με 4 τοῖς ἑκατόν.

Ἐν τῇ πόλει Κιόβφ ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τὸ ἐδάφος λίαν ἐκτεταμέναι κατακόμβαι. Κατὰ τὰς πρὸς οἰκοδομὴν νέας πυριτιδαποθήκης γενομένης ἐργασίας ἡ ἀξίη τῶν ἐργάτων τινῶν ἠνέωξεν ὀπῆν τινα, τῆς ὁποίας ἐξορύξεισις ἐφάνη εἰς τὸ βάθος μακρὸς διάδρομος ἀγῶν εἰς εὐρὸν τινα ὑπόγειον χωρὸν περιέχοντα εἰς τὰ πλάγια πολλὰ κοιλώματα, ἐξ ὧν μέχρι τοῦδε ἠριθμήθησαν τεσσαράκοντα. Ἐν ἐκ τῶν κοιλώματων τούτων ομοιάζει πρὸς διακόμβαιον. Ἐν τοῖς κοιλώμασιν ἀνευρέθησαν πολυάριθμα ἀνδρώπινα ὀστά, δερμάτινα ὑπόδηματα, δερμάτινοι ζῶστηρες καὶ ἐκόνες ἀγῶν, ὡσαύτως δὲ καὶ πολλὰ πῆλινα ἀγγεῖα. Μέχρι τοῦδε δὲν ἀνεκαλύφθησαν αἱ κατακόμβαι ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ ἐκτάσει, ἦτις φαίνεται ὅτι εἶναι εὐρύταται.

Περὶ τῆς ὀλικῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου, ἦτις ἐγένετο τῇ 17 ἰανουαρίου καὶ μόνον εἰς μέγα μέρος τῆς Βορείου Ἀμερικῆς καὶ τοῦ εἰρηγικοῦ ὠκεανοῦ ἦτο δρατῆ, διεβιάσθησαν ἦδη εἰς ἄγιον Φραγκίσκον διάφοροι ἐκδέσεις ἐκ διαφόρων ἐπιστημονικῶν σταθμῶν. Ἐκ τῶν ἐκδέσεων τούτων μανθάνομεν, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὀλικῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου οἱ ἀστέρες καὶ οἱ μεγάλοι πλανῆται ἦσαν ὄρατοι εἰς τὸν ὀσπον ὀφθαλμῶν. Μεγαλοπρεπέτατον θέαμα παρέσχον ὁ στέφανος (corona) καὶ αἱ προεξοχαὶ (Protuberanzen). Τὸ θερμομέτρον κατέβη κατὰ 7 βαθμοῦς ἐν τῷ διαστήματι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκλείψεως μέχρι τῆς παντελοῦς συσκοτάσεως. Ἐν Virginia City κατέβη μάλιστα κατὰ 10 βαθμοῦς. Τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ὀλικῆς ἐκλείψεως ἦτο διὰ τὸν εὐνοϊκώτατα κείμενον τόπον 110 δευτερόλεπτα. Ὁ καθηγητὴς Toll κατάρθωσε νὰ φωτογραφίῃ λίαν ἐπιτυχῶς τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τοῦ στέφανου. Ἐν τῇ σταθμῇ τῆς Νεβάδας ἀνεκαλύφθη νέος κομήτης πλησίον τοῦ ἡλίου. Μόλις ἐπῆλθεν ἡ παντελής ἐκλείψις, ἀνεφάνισαν ἐρυθρὰ φλόγα εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τοῦ ἡλίου, αἵτινες ἐκάλυπτον 90 μοίρας. Τὰ πτηνὰ ἔπιπτον εἰς τὰς φωλακὰς τῶν καὶ οἱ ἀλέκτερες ἤρχισαν νὰ ἄδωσαν. Ὁ καιρὸς ἦτο λίαν εὐνοϊκὸς διὰ τὴν θέαν τοῦ μεγαλοπρεποῦς φυσικοῦ φαινομένου, ἐκ τοῦ ὀποίου μεγάλως ἐπαφελήθη ἡ ἀστρονομικὴ ἐπιστήμη.

Ὁ Ἑλληνας ἰατρός Ἱπποκράτης Καλλίας. Τὸ ἐν Παρισίῳ ἐκδιδόμενον εἰκονογραφικὸν περιοδικὸν „L'encyclopedie contemporaine“ ἐδημοσίωσεν ἐξάτος τὴν εἰκόνα τοῦ διασήμου Ἑλλήνου ἰατροῦ Ἱπποκράτους Καλλίου, ἀδελφοῦ τοῦ καθηγητοῦ τῆς χειρουργικῆς κλινικῆς ἐν τῇ αὐτοκρατ. ἱατρικῇ σχολῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἀριστείδου Βέη, μετὰ σχετικῶν ἀφορῶν ἐκ τῆς γραφίδος τοῦ D. Durand ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν ἐνταῦθα τὰ ἑξῆς: „Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ἀξιολόγων μελετῶν, ἃς προὐκάλεσε τὸ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος συνέλθον ἐν τῷ μεγάλῳ ἀμφιδέτρῳ τῆς ἱατρικῆς σχολῆς συνέδριον πρὸς σπουδὴν τῆς φυματώδους περιπνευμονίας, καταφαίνεται ὅτι ἐγένοντο ἦδη αἱ μάλλον ἀξιόπαινοι προσπάθειαι, εἴτε πρὸς ἐξακριβίωσιν τῶν αἰτίων καὶ τῆς φύσεως τῆς φοβερῆς ταύτης νόσου εἴτε πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς διὰ παντοειδῶν θεραπευτικῶν μέσων. Ὅτι ὄμως μέχρι τοῦδε δὲν ἠρευνήθη ἀποκρῶντως εἶναι τὰ μέσα οὐ μόνον πρὸς καταπολέμησιν ἀλλὰ καὶ πρὸς πρόληψιν τῆς νόσου, δηλαδὴ τὰ μέσα τὰ κωλύοντα τὴν γένεσιν καὶ ἀνάπτυξιν αὐτῆς, ἐν ἄλλαις λέξεσι, τὰ μέσα τῆς ὑγιεινῆς. Φαίνεται πράγματι τὴν σήμερον ἀρκεντῶς ἀποδεδειγμένον εἶναι αἱ πλείστοι νόσοι ἔχουσι παρασιτικὴν τὴν γένεσιν, καθότι ἀναπτύσσονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς μέρη νοσηρὰ, ὑγρὰ, ἀνήλια, καὶ ἐν γένει πανταχοῦ, ἐνθα ὁ ἀήρ εἶναι εὐνοϊκὸς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν μικροοργανισμῶν ἢ μικροβίων, φερόντων ἐν ἑαυτοῖς τὰ μολυσματικὰ σπέρματα, ἅτινα ποποπλασίζμενα μεταδίδονται διὰ τοῦ ἀέρος ἢ διὰ τοῦ ὕδατος. Ὁσαύτως εἶναι φανερόν ὅτι ἡ καταπληθικὴ γονιμότης τῶν μολυσματικῶν τούτων σπερμάτων δὴ ἐξωλόθρευεν ἐν βραχείῳ ὀλοῦσιν τὴν ἀνδρωπώτητα, ἂν δὲν ἀπῆνται, εἰς τοὺς πλείστους ὑγιεῖς οργανισμοὺς, τὴν δύναμιν τῆς ζωικῆς ἀντιστάσεως, ἦτις πράγματι εἶναι τὸ ἄριστον προποῖον ἐπερ δύναται ν' ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς προσβολῆς τοῦ φοβεροῦ τούτου ἐχθροῦ. Ἐκ τῶν ἀπλουστάτων τούτων παρατηρήσεων καὶ συλλογισμῶν προαγόμενος ὁ δόκτωρ Ἱπποκράτης Καλλίας ἀνεκοίνωσε τῇ ἱατρικῇ συνέδριῳ, οὗ τυγχάνει μέλος, ἐμβροθὴ καὶ σοφοτάτην μελέτην, ἐπιγραφομένην: De l'importance de l'Hygiene dans la Tuberculose (περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς ὑγιεινῆς ἐν τῇ φθίσει) καὶ σκοποῦσαν τὴν ἰδρυσιν μεγάλης ἐταιρίας ἐπιδιωκούσης τὴν σπουδὴν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων τῆς ὑγιεινῆς πρὸς ἐξόντωσιν τῆς τοσοῦτο διαδεδομένης ταύτης νόσου.“ Μετὰ τινος ἐκτενέως βιογραφικῆς σημειώσεως περὶ τοῦ σταθμοῦ καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν σπουδῶν τοῦ Ἱπποκράτους Καλλίου, ἐξετάζει ὁ ἀρθογράφος τὰ καθ' ἕκαστα τῆς ἀξιολόγου διατριβῆς καὶ τοῦ μεγάλου σχεδίου, λίαν εὐφηνίως ἀποφανόμενος ὑπὲρ τοῦ Ἑλλήνου ἰατροῦ, ὅστις ἐν Παρισίῳ, τῇ φανερῇ ἐπισημῇ τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, τιμᾷ τὸ ἡμέτερον ἔθνος καὶ τὸ μέγα του ὄνομα.

ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις συλλόγου „Ἡ Ἀνάπλασις“ ἀπεστάλη καὶ πρὸς τὴν ἡμετέραν σύνταξιν „σχεδίον ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀξιοπρεποῦς συντηρήσεως τοῦ κατωτέρου κλήρου.“ Ὁμολογούμεν ὅτι ἡ πρωτοβουλία τοῦ συλλόγου τούτου νὰ ἐπιληθῇ ζητήματος σπουδαιότητος εἶναι παντὸς ἐπαίνου ὑπερτέρα, διότι καιρὸς κλέον νὰ ἐπέλθῃ ῥιζικὴ τις μεταβολὴ ἐν τοῖς τοῦ κλήρου, ἀλλὰ δύσκολος φαίνεται ἡμῖν ἡ ἐκτέλεσις πάντων τῶν ἐν τῷ σχεδίῳ 12 ἀρθρῶν, τοῦλάχιστον ἐκεῖνων, ἃπερ σχετίζονται ἀμέσως ἢ ἐμμέσως πρὸς τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα. Ἡ γνώμη περὶ τετραετοῦς ἐτι ἐν τῇ Ῥικαρείῳ σχολῇ θεολογικῆς σπουδῆς εἶναι καθ' ἡμᾶς εὖκ ὀρθὴ καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι οἱ μέλλοντες νὰ ἐρωθῶσι δέον νὰ βιωσῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἦτις ἀναμφιβόλως εἶναι ἡ μέγιστη διδασκαλία. Ὀρθοτάτη φαίνεται ἡμῖν ἡ γνώμη περὶ συμπληρώσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, διότι ἐν οὐδενὶ τῶν Πανεπιστημίων ἀποτελοῖται τῆς Σχολῆς τέσσαρες μόνον καθηγηταὶ, βεβαίωτατον ὅμως ἐπίσης εἶναι ὅτι οὐδμηδὺν οἱ καθηγηταὶ διδάσκουσι 3 ἢ 4 ὄρας ἐκάστης ἑβδομάδος, ὡς ἐν Ἑλλάδι οὐδὲ νομιμῆται ἀπαραίτητος ὄρος ἡ διδασκαλία κλάδου τινὸς τῆς θεολογίας ἐν τετραετίᾳ, διότι ἐν ἐπὶ ἢ τὸ πολὺ ἐν δυσὶν ἑξαμήνοις ὁ καθηγητὴς περαίνει τὸ μάθημά του. — Ἄριστα γνωματεύουσιν οἱ λόγιμοι εἴτε ὅτι κλήρος δέον νὰ ἦ ἑγγαμῶς. Γνωστὸν ὅτι τοῦ πνευματικοῦ πνεμόνος τὸ ἔργον δὲν εἶναι εὐερέε, ἐκτὸς δὲ τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων ἀπαραίτητοι εἶναι καὶ αἱ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ὅς ὁ εἰς τὰς οἰκογενείας εἰσερχόμενος ἱερεὺς οὐδαιμῶδεν ἄλλοθεν δύναται νὰ μανθᾶν ἢ ἐὰν ἐχη ἰδίαν

οἰκογένειαν. Ὁ ἄγαμος ἱερεὺς δὲν δύναται νὰ εἰσερχῆται ἀνε συστολῆς εἰς τῆς οἰκογενείας τὰ μυστήρια. Τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ἐγγάμου καὶ ἀγάμου κλήρου βλέπει τις καὶ παρ' ἡμῶν, ἀλλ' ἔτι καταφανέστερα εἶναι αὕτη ἐν τοῖς δυσὶν ἄλλαις ἐκκλησίαις, τῇ παπικῇ καὶ τῇ διαμαρτυρομένῃ. Ἄπορον ὄμως πῶς οὐδεὶς ἐκ τῶν διακρεπόντων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ καλύτερου καὶ πολυγλώττου Προέδρου ἐξακουμένου, δὲν ἐνόμισαν ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἀνευ τὴν προσθήρησιν 1800 ἀρθρῶν ἀναγκασιότατον καθ' ἡμᾶς, ὅτι οἱ μέλλοντες νὰ ἐρωθῶσι δέον νὰ γινώσκουσι καὶ γλώσσαν τινὰ τῶν νεωτέρων τῶν ἐχουσῶν φιλολογίαν. Πῶς ἄλλως δὲ δύναται οἱ ἱερεῖς νὰ ἐργάσωνται εἰς μελέτας ἐπιστημονικὰς; διότι οὐδεὶς ἀγνοεὶ ὅτι συστηματικὴ θεολογικὴ φιλολογία πρὸς ἡμῶν, σχεδὸν εἰπεῖν, δὲν ὑπάρχει, καὶ ὅτι οἱ φοιτηταὶ στεροῦνται τῶν στοιχειωδούτων τῆς ἐπιστήμης συγγραμμάτων καὶ τούτου ἕνεκα ἀφείλουσι νὰ γράφωσι ἀκριβῶς οὐχὶ τὰ διδασκόμενα ἀλλὰ τὰ λέξιν πρὸς λέξιν ὑπὸ τῶν καθηγητῶν ὑπαγορευόμενα. Οὗχ' ἦσαν, ἐπαναλαμβάνομεν, δεῦραστον ἔπραξεν ὁ Σὺλλογος ἔργον ἐπιληθῆς τοιοῦτον ζητήματος διότι, ὡς ἐν τῇ 12 § παρατηρεῖται, „ὁ μεμορφωμένος κλήρος εἶναι ὁ μέγιστος παράγων τῆς ἐθνικῆς παντὸς ἔθνους ἀναπάσεως καὶ ἡ βάση πάσης ἄλλης προόδου, πολιτικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς ἢ ὀλικῆς.“

Τὸ περιοδικὸν τῆς βασιλείας τοῦ Βελγίου. Ἡ βασίλισσα τοῦ Βελγίου Marie Henriette καὶ ἡ νεωτάτη αὐτῆς θυγάτηρ ἡ πριγκίπισσα Κλεμεντίνη, ἀδελφὴ τῆς πριγκίπισσας διαδόχου τῆς Αὐστρίας, εἰπήλθον εἰς τὴν δημοσιογραφικὴν σταδιοδρομίαν. Ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους ἤρξαντο ἐκδιδόμενον γαλλιστὶ ὑπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Βελγίου μνηστικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον „La jeune fille“ πρὸς διδασκαλίαν τῶν δεσποινίδων ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ, τῇ φιλολογίᾳ καὶ τῇ οἰκονομικῇ. Τὰ οἰκονομικὰ ἀρθρα γράφονται ὑπὸ τῆς βασιλείας αὐτῆς ὑπὸ τὸ ψευδῶνον „Madame Reyer“ τὰ περὶ καλλιτεχνίας καὶ φιλολογίας ἀρθρα γράφει ἡ πριγκίπισσα Κλεμεντίνη ὑπὸ τὸ ὄνομα „Marthe d'Orey“. Ἐνωσεται ὅτι περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἀποκλειστικῶς χάριν τῶν δεσποινίδων δὲν δύναται νὰ στερεῖται ποιητικῶν παραρημάτων· διὰ τοῦτο προσελήθη ὡς συνεργάτις καὶ ἡ ποιήτρια Carmen Sylva (ἡ βασίλισσα τῆς Ῥωμανίας Ἐλισάβετ), ἦτις ὑπέσχετο νὰ ἀποστέλλῃ ἀνά ἐν ποιήματα δι' ἕκαστον ἀριθμὸν. Λέγεται ὅτι καὶ ἡ ἀρχιδούκισσα Μαρία Βαλερία, ἧς τὴν εἰκόνα καὶ τὴν τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀριθμῷ τῆς Κλειῶς, μέλλει ὡσαύτως νὰ προσέλθῃ ὡς συνεργάτις τοῦ ἐν λόγῳ βασιλικῶν περιοδικῶν.

Ἡ βιβλιοθήκη τῆς Ὁξφόρδης „Bodleiana“ ἀριθμεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡμῶν ἑκατομμύριον τόμων, ὃ δὲ ἀριθμὸς τῶν κατ' ἔτος προσκαμμένων ὑπ' αὐτῆς νέων βιβλίων εἶναι ἀπειρος. Ἐτι μεγαλειότερα ἢ τῆς Ὁξφόρδης βιβλιοθήκῃ εἶναι μόναι ἡ τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου, ἡ ἐν Παρισίῳ βιβλιοθήκη, ἡ βασιλικὴ βιβλιοθήκη ἐν Βερολίνῳ, ἡ αὐτοκρατορικὴ βιβλιοθήκη τῆς Πετροπόλεως καὶ ἡ ἐν Μονάχῳ βιβλιοθήκη τῆς αὐτῆς καὶ τοῦ κράτους.

Βραβείον 12,500 φράγκων προετέθη ὑπὸ τῆς ἀλευτικῆς ἐταιρείας τῆς Κασπίας θαλάσσης καὶ κατετέθη ἦδη ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ Ῥωσικῇ τραπέζῃ διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν πραγματείαν τοῦ ζητήματος: „Τίνι τρόπῳ δύναται νὰ προληθῇ ἢ ἐξ ἰχθύων δηλητηρίασις καὶ πῶς οἱ ἐκ τῆς γένεσεως δηλητηριωδῶν ἰχθύων νοσοῦντες δύναται νὰ ἰαθῶσιν.“ Ὁ διαγωνισμὸς εἶναι διεθνὴς οὕτως ὥστε πᾶς ἔθνος δύναται νὰ ἐλάθῃ μέρος. Αἱ διατριβαὶ δύναται νὰ γραφῶσι ῥωσιστῇ, γερμανιστῇ, γαλλιστῇ, ἀγγλιστῇ ἢ λατινιστῇ καὶ ἀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι μέχρι 1 ἰανουαρίου 1893 πρὸς τὸν αὐτοκρατορικὸν διοικητὴν τῆς χώρας. Τὰ ἐξῆς ζητήματα πρέπει κυρίως νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν 1) ἀκριβὴς γνώσις τῆς φύσεως τοῦ δηλητηρίου τῶν ἰχθύων διὰ φυσικῆς καὶ χημικῆς ἀναλύσεως. 2) πειράματα ἐπὶ ζῶων ὅπως καταδειχθῇ ἡ ἐπίδρασις τοῦ δηλητηρίου τούτου ἐπὶ τῆς καρδίας, τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, τῶν ὀργάνων τῆς πέψσεως καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. 3) Εὐρέσις ἀντιφάρμακῶν διὰ τὰς τοιαύτας δηλητηριάσεις.

ΛΗΣΤΡΙΚΑ ΖΩΥΦΙΑ.

Όπως παρά τῷ ἀνδρώπῳ οὕτω καὶ παρά τοῖς ζώοις μορφοῦνται ὠρισμένοι χαρακτήρες. Ὅτι παρά τῷ ἀνδρώπῳ ἐπιτυγχάνει ἡ χεὶρ τοῦ παιδαγωγοῦ, τοῦτο κατορθοῖ παρά τοῖς ζώοις ἡ παντοδύναμος μήτηρ, ἡ φύσις. Ὅπως ἐν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων, οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ τῶν ζῴων λαμβάνει χώραν πανταχοῦ ἀγὼν, ἀγὼν ὑπὲρ τῆς υπάρξεως καὶ τῆς συντηρήσεως τοῦ ἰδίου γένους. Ὁμοίως εὐρίσκωμεν εἰς ἕκαστον ζῶον πλῆθος κακιῶν ἢ ἀρετῶν, καὶ ἐν γένει ἰδιοτήτων, αἵτινες ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν ἀποτελοῦσι τὸν χαρακτήρα τοῦ ζῴου. Ὅσοι τελειότεροι εἶναι ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ζῴου, τόσοι ποικιλιώτεροι καὶ πολυπληδέστεροι αἱ ἰδιότητες αὐτοῦ καὶ τόσοῦτω μᾶλλον ἐκτετυπωμένοι εἶναι ὁ χαρακτήρ του.

Ἄλλ' ἔχει μόνον παρά τοῖς τελειότεροις καὶ μᾶλλον ἀνεπτυγμένοις ζῴοις ἀλλὰ καὶ παρά τοῖς κατώτεροις, παρά τοῖς ἀφροζῴοις, καὶ ἰδίᾳ παρά τοῖς ἐνέμοις ἀπαντᾶμεν ποικίλας ἰδιότητας καὶ ὠρισμένους χαρακτήρας. Ἄς παρατηρήσωμεν ἐπὶ στιγμὴν τὸν κἀνδαρον, ὅστις ἐν τῇ ἀμμου κεκρυμμένος κατοπτρεῖ τὴν λεῖαν του. Μόλις ἰδῇ ἕτερον τινα κἀνδαρον διαβαίνοντα, ἔξορμᾷ ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν κατασπάρσκει διὰ τῶν ἰσχυρῶν του ἀνω σιαγῶνων. Ὁ ληστής οὗτος δὲν ὁμοιάζει πρὸς τοὺς ὀδοσκόπους ἐκείνους ἱππίδας, οἵτινες ἄλλοτε ἐπετίθεντο κατὰ τῶν διερχομένων ἐμπορῶν καὶ τοὺς ἐλάττειν, δὲν ὁμοιάζει πρὸς τοὺς ἀγρίους ἐκείνους ἀνθρωποφάγους, οἵτινες σφάττουσι καὶ κατατρώγουσι τοὺς ἰδίους των ἀδελφοὺς.

Τὴν αὐτὴν ἀναισθησίαν καὶ σκληρότητα ἀλλὰ μεγαλύτεραν πανουργίαν ἀναπτύσσει ἡ ἀράχνη ἐν τῷ πορισμῷ τῆς τροφῆς τῆς. Οἱ ἴστοι τῆς ἀράχνης εἶναι παγίδες κατασκευασμέναι μετὰ τελειότερας τέχνης καὶ μείζονος εὐφυΐας ἢ τὰ φρονικά ὄπλα, δι' ὧν ὁ ἀνδρώπῳ συντομεῖ τὴν ζωὴν τοῦ πλησίον του. Τὸ ὕφασμα ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον βλέπομεν ἐν σχήματι τροχοῦ, ἢ χωνίου, ἢ σωλήνος, ἔχει ὑφανθῆ ὑπὸ τῆς ἀράχνης καθ' ὅλους τοὺς γεωμετρικοὺς κανόνας (ὡς χρησιμοῦσθ αὐτῇ ὡς παγὶς πρὸς σύλληψιν τῆς λεΐας τῆς. Ἡ ἀράχνη κἀνήθαι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τροχοειδοῦς ἴστου ἢ μένει κεκρυμμένη εἰς τὰ ἀκρότατα γήματα τοῦ ὑφάσματος, οὕτως ὥστε τὸ πλάσιόν τῆς νὰ φαίνεται ἀκατόητον. Ἄν δὲ μιλῶ τὴν ἱταλιανὴν συμπλακῆ εἰς τὸ δίκτυον, ἀμέσως ἐξορμᾷ ἡ ἀράχνη ταχεῖα ὡς ἀστραπὴ καὶ ἐκμύξῃ τὸ αἷμα τοῦ ἀσπαιρόντος θύματος.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀνοεῖ ἐν τῷ περι ὑπάρξεως ἀγῶνι τὸ αἰμοβόρον αὐτῆς ἐπιτηδεύμα καὶ ἡ νόμφη τοῦ νευροπτεροῦ ἐντόμου τοῦ καλυμένου μυρμηκολέοντος. Αὕτη ὀρῶσει χιτωνοειδῆ τινα λίκκον ἐν τῇ ἀμμῳ. Ἐπὶ τοῦ πυθμῆνος τοῦ κοιλώματος τούτου κἀνήθαι ὁ ληστής καὶ περιμένει μετ' ὑπομονῆς, μέχρις οὐ ἐντομόν τι κατολισθῆ εἰς τὴν παγίδα του. Ἄμα ὡς ἐμπέσῃ εἰς τὴν λίκκον μικρὴ τις κἀνδαρὸς ἢ ἄλλο τι ζῴοφιον εὐρίσκειται ἀμέσως μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν σιαγῶνων τοῦ ληστοῦ τούτου. Ὅσον δῆποτε δὲ καὶ ἀν ἀμυνθῇ τὸ δυστυχὲς θῦμα, ὁ ἀγὼν τελειώνει πάντοτε μετ' ἐν ἤτταν του καὶ μετ' τὸν θάνατόν του, ὅπως καὶ οἱ

ταξειδεύοντες ἔμποροι ὑπέκλυτον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς ἀπροδοκῆ- τως προσβολὰς τῶν ληστρικῶν ἱποπετῶν τοῦ μεσαιῶνος. Ὁ Bonnet διηγεῖται περὶ τοιαύτης τινὸς μονομαχίας ἣτις ἔλαβε χώραν μεταξὺ ἑνὸς μυρμηκολέοντος καὶ μιᾶς ἀράχνης. Ὁ Bonnet δηλαδὴ ἔλαβεν ἀράχνην τινα περιφέρουσαν μετ' ἑαυτῆς σάκκον πλήρη ὠρίων προσκεκολλημένων ἐπὶ τῶν νῶτων τῆς καὶ ὤδησεν αὐτὴν πρὸς τὸν λίκκον τοῦ μυρμηκολέοντος. Ἄμέσως ὁ ληστής ὤρμησεν ἐπ' αὐτῆς καὶ συνέλαβε τὸν σάκκον τῆς φευγούσης ἀράχνης. Ἄλλ' ἡ ἀράχνη δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὰ ὠρία τῆς καὶ ἀντεπέτεθῃ κατὰ τοῦ μυρμηκολέοντος. Ὁ ἀγὼν ἦτο ἐπὶ μακρὸν ἀμφίροπος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ ληστής ἐνίκησε καὶ ἠφάνισθη μετὰ τοῦ σάκκου ἐν τῇ ἀμμῳ. Ἡ ἠττηθεῖσα ἀράχνη ἠδέχθη ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἐχθρὸν ὅπως ἐπαναλάβῃ τὸν ὑπὲρ τῶν τέκνων τῆς ἀγῶνα, ἀλλ' ἐμποδίσθη ὑπὸ τοῦ Bonnet.

Τὰς αὐτὰς μηχανὰς πρὸς σύλληψιν τῆς λεΐας τοῦ μεταχειρίζεται καὶ ὁ κἀνδαρὸς τῆς ἀμμῳ. Ὁ κἀνδαρὸς οὗτος ὀρῶσει κἀθετον καὶ βαθεῖαν ὄπην ἐν τῷ ἔδαφει. Ἐντὸς τοῦ κἀθετοῦ τούτου σωλήνος κἀνήθαι καὶ κατασκοπεῖ τὴν λεῖαν τοῦ οὕτως, ὥστε ἡ κεφαλὴ του μετ' ἐπὶ ψιλῶσι- δαῖς σιαγῶνας ἔξῃ ἐπὶ ὑπεράνω τοῦ χελοῦς τῆς ὀπῆς καὶ κλείει τὸν σωλήνα ὡς καταρακτὴ θύρα. Ἄμα ὡς πλησιάσῃ ἐντομόν τι εἰς τὸ κινδυνώδες τοῦτο μέρος, συλλαμβάνεται ἀμέσως καὶ κατελκύεται εἰς τὸ βάθος τῆς ὀπῆς. Ὁμοιοὶ λησταὶ ὑπάρχουσι καὶ μεταξὺ τῶν μαλακίων εἴτε μαλακό- ζῴων. Ὡς παράδειγμα ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν μόνον τὸν θαλάσσιον πολυ- πουν, τὸν τολμηρότατον πειρατὴν τῶν θαλασσίων κατοικίων. Οἱ μαλακοὶ καὶ χαλαρῶς περὶ τὸ στόμα συμπλεκόμενοι καὶ αἰθῆς ἀνελιττόμενοι πλό- καμοὶ ἔχουσι ἔκτακτον δύναμιν καὶ εὐκινησίαν. Μόλις πλησιάσῃ καρκίνος τις ἢ ἰχθύς εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἐνεδρεῖ ὁ πολύπους, ἀμέσως συλλαμβάνεται καὶ συνδιέβεται ὑπὸ τῶν μαλακῶν καὶ ἀνοστέων αὐτοῦ βραχιόνων. Τὸ ἀρπακτικὸν αὐτοῦ ὀρμέφυτον καὶ τὴν φυσικὴν πανουργίαν δευκνῶει ὁ πολύπους καὶ ἐν τούτῳ, ὅτι κατασκευάζει μόνος ἐνεδρῶν τινα ἐκ λίθων, εἰς τὴν ὅποιαν τοποθετεῖται καὶ περιμένει τὴν λεῖαν του. Ἄμα ὡς ἰδῇ καρκίνον τινα νοχελῶς περιπλανώμενον ἢ ἰχθὺν ταχέως διασηχόμενον, ἐκ- τείνει ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τοὺς εὐκάμπτους πλοκάμους του καὶ συλλαμβάνει ἐν ἀκαρεῖ τὴν βορὰν του.

Μετ' ὅλην τὴν διαφορὰν καὶ ποικίλιαν ἐν τῷ ὀργανισμῷ καὶ τῇ διαίτῃ αὐτῶν, τὰ ληστρικά τῶν ζῴοφιων ἔχουσι εἰς τὸν χαρακτήρα των τὰς ἑξῆς κοινὰς ἰδιότητας, ὅτι εἶναι τολμηρὰ καὶ ριψοκίνδυνα κατὰ τὴν προσβολὴν, ἐπιμονα καὶ καρτερικὰ εἰς τὸν ἀγῶνα, αἰμοβόρα καὶ πανοῦργα εἰς τὴν ἐπιδιώξει τῆς λεΐας των. Καὶ ἡ ἀτία καὶ ὁ σκοπὸς τῶν αἰωνίων τούτων ἀγῶνων, πανουργιῶν, φονικῶν σιγηθῶν περὰ τοῖς κατώτεροις ζῴοις, ὅπως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ παρά τοῖς ἀνδρώποις, εἶναι — ἡ ἀνάγκη τοῦ στομάχου.

κ. Ε. Μ. εἰς Ροστόβον. Τους ὑποδειχθέν- τας ἡμῖν συνδρομητὰς ἐνεγράψαμεν. Τὰ τεύχη ὡς καὶ τὰ γραμματῆα μετὰ τῶν ἀποδείξεων ἀπεστά- λησαν. — κ. Ν. Ε. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήφθη- σαν καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ἤρχισεν ἀμέσως. — Mr. F. à Sées. Nous vous prions d'exprimer à Mr. le prof. G. nos remerciements pour les informations qu'il avait la bonté de nous donner. — κ. Μ. Γ. εἰς Τεργέστην, Π. Σ. εἰς Μεσσηνίαν. Ἐλήφθησαν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν.

— κ. Στ. Μπ. εἰς Λεβάν. Ἐνεγράψαμεν. — κ. Ι. Μ. εἰς Ροστόβον. Ἐλήφθησαν καὶ σὰς εὐχα- ριστοῦμεν. — κ. Η. Σ. εἰς Ἡράκλειον. Σὰς ἐγράψαμεν καὶ ἀναμένομεν νεώτερα. — κ. Ν. Χ. εἰς Θεσσαλονίκην. Ἐσημειώσαμεν. — κ. Κ. Κ. εἰς Σερμῆν. Θὰ μάθετε ἐν τῇ Ἀλληλογραφίᾳ τοῦ 2 τεύχους. — κ. Β. κ. Α. εἰς Θεσσαλονίκην. Ἐλήφθησαν. — κ. Ἀδ. Φ. εἰς Βελιγράδιον. Θ' ἀποσταλλῶσιν. — κ. Φ. Ζ. εἰς Σιάτισταν. Ἡ ἀπο- στολὴ τοῦ φύλλου ἀνεστάλη πρὸς ὅλους αὐτοὺς.

ἐπειδὴ δὲν μᾶς συμφῆρη. — κ. Ι. Α. εἰς Μάλ- γαρα. Ἐνεγράψαμεν καὶ τὸ τίμημα ἐλήφθη. — κ. Γ. Κ. εἰς Κίον. Ἐστάλησαν ἐκ νέου, περὶ τῶν λοιπῶν δὲ ἔχετε ἐπιστολήν. — κ. Γ. Κ. εἰς Τραπεζοῦντα. Ἐσημειώσαμεν καὶ σὰς εὐχαρι- στοῦμεν. — κ. Α. Ι. Α. εἰς Τραπεζοῦντα. Τὸ τίμημα ἐλήφθη καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ἤρ- χισεν ἀμέσως, περὶ δὲ τῆς ἄλλης ὑποδέσεως δι' ἐπιστολῆς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Φραγκίσκος Κοππέ μετὰ εἰκόνας. — Οἱ Παρίαί, ποίημα τοῦ François Coppée ὑπὸ Δ. Βικέλα. — Ἀρχιδουὲ Ροδόλφος μετὰ εἰκόνας. — Ὀλίγα περὶ ἀρωματικῶν ποτῶν (Liqueurs). — Ὁ Δαίμων. Λήγημα ὑπὸ Ι. Ι. Κρασσέβσκυ (συνέχεια). — Παναθηναῖα, ἣτοι ἐρημνεία τῶν εἰκόνας. — Ποικίλα. (Ἰαπωνικὸν τέτον. — Τὸ μικρότατον βασίλειον. — Παραγωγή χρυσοῦ εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς. — Ἡ διὰδοσις τῆς τηλεγραφικῆς. — Πόσα λεπτὰ τῆς ὥρας παρήλθον ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τοῦ ἔτους 1888. — Ἰπποβρύχιον ἀτμόπλοιον. — Τὰ δάση τῆς Εὐρώπης. — Κατακόμβαι ἐν Κιέβω. — Περὶ τῆς δλικῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου. — Ἐπιστήμη καὶ Καλλιτεχνία. (Ὁ Ἕλληνας ἰατρός Ἰπποκράτης Κάλλιος. — Σχέδιον ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀξιοπρεπεῦς συντηρήσεως τοῦ κατωτέρου κλήρου. — Τὸ περιοδικὸν τῆς βασιλείσεως τοῦ Βελγίου. Ἡ βιβλιοθήκη τῆς Ὁξφόρδης. — Βραβεῖον 12,500 φράγκων. — Ἀστροκὰ ζωφία. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

ΒΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Φραγκίσκος Κοππέ (ἐν σελ. 38). — Ὁ Διάδοχος τῆς Αὐστρίας Ροδόλφος (ἐν σελ. 37). — Ἡ βασίλισσα Λουίζα μετὰ τοῦ πρίγκιπος Φρειδερίκου Γουλιέλμου καὶ Γουλιέλμου ἐν τῷ μεγάρῳ Sanssouci 1806 (ἐν σελ. 41). — Κινηγητικὴ ἑπταυλις Μαυερλίγγ (ἐν σελ. 44).